

AZ

EVANGÉLIUM

TÍZ NEVE

Ismerd meg jobban az Örömhírt

MUCSI FERENC

Az Evangélium tíz neve

Ismerd meg jobban az Örömhírt

© Mucsi Ferenc, 2023. Minden jog fenntartva.

bibliaitanitasok.hu

facebook.com/bibliaitanitasok

youtube.com/@bibliaitanitasok

Bibliai idézetek:

Károli Gáspár fordítása, 1908

Református Revideált Új Fordítás, 1990.

Újszövetség Csia Lajos fordítása szerint (A puszta létnél többet, 1978)

Tartalom

A jó hír	5
Isten evangéliuma	9
Isten országa evangéliuma	21
Jézus Krisztus evangéliuma	36
Az üdvösség evangéliuma	56
A béke evangéliuma	67
A boldog Isten dicsőségének evangéliuma	75
Isten kegyelmének evangéliuma	82
Pál evangéliuma	87
A körülmételés és a körülmételetlenség evangéliuma	101
Az örökkévaló evangélium	105
Az Evangélium védelme	109
Megtérés, újjászületés, örök élet	112

A jó hír

A világ tele van hírekkel. Böngésszük őket az interneten, nézzük és hallgatjuk őket a televízióban és a rádióban, olvassuk őket az újságokban. Annyira elárasztanak minket, hogy nem is igazán tudjuk kiválasztani, melyikre érdemes odafigyelnünk. A legtöbb rossz eseményekről számol be, amelyek nem vidítanak fel minket, és minden valószínűség szerint napokon belül elfelejtjük őket. Ismerjük a régi mondást: „Minden csoda három napig tart.”

A történelem folyamán felhalmozódott megszámlálhatatlan hír között azonban van egy, amely két évezredet túlélte már. Ennek a neve: az *Evangélium*.

Az „Evangélium” szavunk a görög *euangelion*-ból származik. Az *eu* jelentése: jó. Az *angelion* hírt, üzenetet jelent.

A görög nyelvben található ez utóbbihoz hasonló szót, az *angelosz*-t, ami *hírnököt*, *hírvivőt*, *angyalt* jelent. Az

Evangélium és az angyal szavak tehát a „hír” szó alapján kapcsolódnak egymáshoz, innen ered a köztük lévő hasonlóság.

Isten üzenete a Bibliában van megírva. Ebben a könyvben azonban nem csak az Evangélium található. Az Evangélium Isten üzenetének egy része, amit Isten kiemelt a többi közül, sőt külön nevet is adott neki: A JÓ HÍR.

Az Evangélium tehát *jó hírt* jelent, de ez nem egyszerűen csak egy jó hír a sok közül. Ez a *legjobb* hír, amit valaha ezen a földön élő ember hallhat. Ez a legjobb üzenet, amit Isten nekünk, embereknek elküldött.

Miért ez a legjobb hír? Mert ezáltal juthatunk a világmindenségben elérhető legnagyobb áldásokhoz. Hogyan? Nézzünk meg egy gyakorlati példát:

Egy szép napon levelet kapsz, amelyben az áll, hogy egy ismerősöd hatalmas vagyont hagyott rád. A pénz már a tiéd. Hogyan válik ez valóságossá számodra? Hogyan élvezheted ennek az előnyeit a gyakorlatban?

Először is el kell hinned azt, amit a levél mond. De ha kételkedsz, akkor is legalább utána kell járnod. Ha nem hiszed el a hírt, és azt mondod: „Ugyan, kérem, ez nem lehet igaz! Nekem nincs olyan ismerősöm, aki ekkora vagyont hagyta rám.” Ha nem veszed a fáradságot, hogy kövesd a levélben leírt utasításokat, és átvedd azt, ami a tiéd, akkor – legalábbis egy ideig, ameddig újra felszínre nem kerül az ügy – a megszokott módon éled tovább az életedet, a felkínálkozó lehetőség kihasználása nélkül. (Itt csak mellékesen jegyzem meg, hogy Isten áldásai sokkal többet érnek bármilyen földi vagyonnál.)

Ha viszont elhiszed azt, amit a levél mond, akkor annak megfelelően fogsz cselekedni. Magaddal viszed a személyazonosságodat igazoló okmányokat, és elmész arra a helyre, ahol átveheted, ami megillet téged.

Tehát hinned kell, és meg kell tenned a megfelelő lépéseket. Más szavakkal kifejezve: el kell fogadnod, és át kell vened, amit kaptál.

Ugyanez a helyzet az Evangéliummal is. Isten elküldött egy jó hírt az embereknek. Ez a hír megtalálható a Bibliában írott formában. Ezen felül Jézus megparancsolta a tanítványainak: „Hirdessétek az Evangéliumot!” Ő azt akarja, hogy az Evangélium eljusson az emberekhez, az emberek higgyenek benne, és így hozzájussanak az Evangélium áldásaihoz.

AZ EVANGÉLIUM ÁLDÁSAI

Az Evangélium tudunkra adja, mit készített Isten az embereknek. Az Ő áldásai nem földi bankszámlán vannak elhelyezve, hanem a mennyben. Nem kell megdolgoznunk értük, és nem kell kiérdemelnünk őket. Csak meg kell hallanunk a róluk szóló jó hírt, és el kell fogadnunk őket. Oda kell állnunk Isten elé, és azt kell mondanunk, hogy elfogadjuk mindazt, amit Ő felajánl nekünk.

Természetesen Istennek is van néhány feltétele, amelyeknek eleget kell tennünk. Egy ötéves gyerekre nem bíznak vagyonokat, mert nem tudná megfelelően felhasználni. Lehet,

hogy Isten véghez akar vinni bennünk néhány változást, hogy a mennyei kincsek valóban hasznot jelentsenek számunkra.

Az Újszövetség több mint egynegyedét Pál apostol írta. Ő átélte az Evangélium áldásait. A Rómában élő keresztényeknek ezt írta: *„Tudom, hogy mikor hozzátok megyek, a Krisztus evangéliuma áldásának teljességével megyek”* (Róma 15,29). Ebből a könyvből megismerheted az Evangélium áldásait, és megtudhatod, hogyan juthatsz hozzájuk.

AZ EVANGÉLIUM NEVEI

A Biblia az Evangéliumot több névvel illeti. A leggyakrabban – az esetek kevéssel több, mint felében – használt kifejezés ez: „az Evangélium.” Azonban több más neve is van. Könyvünkben ezekkel a nevekkkel fogunk foglalkozni, és a különböző nevek alapján fogjuk behatóan tanulmányozni a Jó Hírt.

Isten evangéliuma

Az Isten evangéliuma kifejezést a Biblia többször is használja. Először nézzük meg az 1Thesszalonika 2,2-ben leírtakat: *„Sőt inkább, noha korábban már háborúságot és bosszúságot szenvedtünk Filippiben, volt bátorságunk a mi Istenünkben, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliumát a sok nehézség ellenére is.”*

Ugyanebben a részben a 8. és 9. vers is ugyanezt a nevet említi: *„Mivel annyira közel álltatok szívünkhöz, készek voltunk közölni veletek nem csak az Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is, mivelhogy szeretteinkké lettetek. Emlékezhettek ugyanis testvéreink, fáradozásainkra és bajlakodásainkra: mert éjjel-nappal munkálkodva hirdettük nektek az Isten evangéliumát, csakhogy senkit meg ne terheljünk közületek.”*

Isten evangéliuma első alapigazsága így hangzik: Van Isten! Isten létezik!

Ma már ez az igazság számomra nem jelent problémát. Amikor imádkozom, érzem Isten jelenlétét, hallom amit mond nekem. De ez nem volt mindig így.

A „szocialista” Magyarországon nőttem fel, ahol évtizedeken át azt hallottuk a politikai vezetőinktől, hogy nincs Isten. Azt tanították nekünk, hogy a látható anyagi világon kívül senki és semmi nem létezik. Én pedig éveken át küszködtem a kérdéssel: Van Isten, vagy nincs?

Tizenkét éves koromban beszélgettem egy vallásos fiúval. Ő volt az első ember, akitől Isten evangéliumának ezt az üzenetét hallottam: Van Isten! Ez volt az első mag, ami a szívembe hullt. Saját és mások példája által meg vagyok győződve arról, hogy nagyon jó, ha Istenről beszélünk az embereknek.

Isten létéről tudni azonban nem elég. Fontos azt is tudnunk, hogy Ő *milyen*. A világon sok vallás létezik. A vallásos emberek azt mondják, hogy Isten létezik. A különböző vallások azonban különböző képet adnak Istenről.

Mi azt hisszük Istenről, amit a Biblia mond Róla. Ha a Biblia szerint irányítjuk az életünket, a tapasztalataink igazolni fogják, hogy Isten valóban olyan, amilyennek a Szentírás bemutatja. Jézus ezt mondta: *„Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem. Ha valaki kész cselekedni az Ő akaratát, felismeri erről a tanításról, hogy vajon Istentől van-e, vagy magamtól szólok”* (János evangéliuma 7,17).

ISTEN POZÍCIÓJA

Istennel kapcsolatban először a világmindenségben betöltött pozícióját vizsgáljuk meg.

Ezt a pozíciót legegyszerűbben a következő kijelentés fejezi ki: Isten mindenható.

Mózes első könyvében a 17. rész első versében Isten így szól Ábrámhoz: *„Én a mindenható Isten vagyok; járv előttem, és légy tökéletes!”*

Isten mindenhatósága azt jelenti, hogy Ő mindent meg tud tenni, amit akar. A Zsoltárok könyve azt mondja, hogy *„a mi Istenünk az égben van, és amit akar, azt mind megcselekszi”* (Zsoltárok 115,3).

Mi, emberek, nem vagyunk mindenhatóak. Vannak dolgok, amiket szívesen megtennénk, de a körülmények megakadályoznak benne. A „terülj asztalkám” és a „tüszszents csacsikám” típusú események a mesék kategóriájába tartoznak. A megélhetésünkért dolgoznunk kell, és az anyagiak megszerzésében akadályokba ütközünk. Ezekhez nem jutunk hozzá egy-egy varázsszó kimondásával. A testünket nem tudjuk tetszés szerint megváltoztatni, a halálunkat sem kerülhetjük el, és még folytathatnánk a sort.

Idővel hozzászokunk ezekhez a korlátokhoz, és megtanulunk együtt élni velük. Amikor az életünket alakítjuk, figyelembe vesszük őket. Tudomásul vesszük, hogy nem tudunk megtenni mindent, amit akarunk.

Isten azonban mindent megtesz, amit csak akar.

Ez sokakban felvet egy kérdést: Ha Isten mindenható, akkor miért engedi meg azt a sok nyomorúságot, ami a világban van? Ha Isten jót akar, miért van az a sok rossz, amit magunk körül látunk? Ha Isten mindenható, akkor miért vannak háborúk, miért kell szenvedniük az embereknek?

A kérdések jogosak, és van válasz rájuk. A rossz, gonosz jelenségek a szellemvilág másik részéből, a sátántól származnak. Ha az emberek a sátán útjait követik, rá hallgatnak, és azt teszik, amit ő akar, annak szörnyű következményei vannak.

Istennek megvan a hatalma ahhoz, hogy ezeket a jelenségeket gyökeresen megváltoztassa, és eljön majd az idő, amikor ezt meg is fogja tenni. Addig azonban nem avatkozik erőszakosan az emberek életébe. Engedi, hogy azon az úton járjanak, amelyiken akarnak. Nem marionett bábokként akar látni minket, hanem szabad emberekként.

A sátánról fontos tudnunk azt, hogy ő Istennel ellentétben nem mindenható. Isten mindenható, a sátán nem az. A sátán csak azt teheti meg, amit Isten megenged neki.

Jób könyvének elején olvashatunk arról, hogy a sátánnak engedélyt kellett kérnie Istentől ahhoz, hogy Jóbot megnyomorgathassa. De ha Isten akar tenni valamit, Neki senkitől sem kell engedélyt kérnie.

Isten mindenhatósága azt is jelenti, hogy Neki mindenki fölött hatalma van. A világmindenség az emberekkel együtt Isten hatalma alatt áll. A világban előforduló események mind Isten engedélyével történnek.

ISTEN JELLEME

Mivel Isten minden és mindenki fölött áll, lényeges megtudnunk, hogy milyen a jelleme. Senki számára nem közömbös az, hogy milyen a főnöke.

Isten jellemét röviden és egyszerűen így írhatjuk le: Ő jó. Isten jó!

Amikor egyszer egy gazdag fiatalember Jézushoz ment, leborult előtte, és jónak mondta Őt, Jézus így felelt: „*Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten*” (Máté 19,17). Érdekes, nem egyszerűen azt mondta, hogy Isten jó, hanem azt, hogy *csak Isten jó*.

Ez tehát azt jelenti, hogy a világban nincs semmi jó? De igen, vannak jó dolgok a világban. Amikor Isten megteremtette a világot, a napok végén mindig azt látta, hogy amit teremtett: jó. Amikor az embert is megteremtette, látta, hogy minden, amit teremtett, *nagyon jó*.

Abból, hogy *csak Isten jó*, az következik, hogy a Földön minden, ami jó, Tőle van. Minden jónak Isten a forrása. A világ azért volt jó, mert Isten jónak teremtette. Az ember bukása miatt azonban a világ már nem annyira jó, mint kezdetben volt. A bűn miatt a világon átok van, de ami Istentől származik, az most is jó.

„*Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka*” (Jakab 1,17). Isten jó, és ebben soha nem is fog megváltozni.

Isten azonban nem csak Önmagában jó. Ő nem passzívan szemléli a Mennyből azt, ami a Földön történik. Áldásokat és ajándékokat ad azoknak az embereknek, akik kapcsolatba lépnek Vele, és az Ő útján járnak.

Amikor megtérünk, Isten új pozícióba helyez minket. „[Isten] Minket... Krisztussal együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben a Krisztus Jézusban, hogy megmutassa a következő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban” (Efezus 2,6-7).

Isten nem csak önmagában jó, hanem *hozzánk* jó. Jót akar tenni velünk, és meg akarja mutatni nekünk az „Ő kegyelmének felséges gazdagságát.” Istennél rengeteg áldás van. Ő a kegyelmében nagyon-nagyon gazdag. Meg akarja mutatni nekünk a jóságát és a kegyelmét, és azt akarja, hogy élvezzük az áldásait ezen a Földön.

A feleségem jó. Én élvezem ezt. Ez azért van így, mert személyes kapcsolatban vagyunk egymással. Ha nem ismerném a feleségemet, és nem lennék vele személyes kapcsolatban, semmi hasznom nem lenne a jóságából. Isten jóságát és áldásait is csak akkor tudjuk igazán élvezni, ha személyes kapcsolatba lépünk Vele.

Mivel Isten jó, nem kell félnünk Tőle. Sok ember fél Isten közelébe menni. Úgy gondolják, lehet, hogy van Isten, de biztonságosabb távol maradni Tőle.

Ez azonban tévedés. Istenhez nagyon is érdemes közel menni. Érdemes személyes kapcsolatba lépni Vele. A Biblia azt

mondja, hogy Isten megjutalmazza azokat, akik Őt keresik. (Zsidók 11,6.)

Amikor megtérünk, Isten ízelítőt ad nekünk a jóságából. Péter apostol első levelében ezt írta az újonnan megtért hívőknek: *„Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjete, mivelhogy ízeltétek, hogy jóságos az Úr”* (1Péter 2,2-3).

Ahhoz, hogy egy étel ízét megérezzük, meg kell kóstolnunk. Amikor megízleljük, még sok marad belőle a tányéron. Nem esszük meg egy falatként az egészet. Így van ez Istennel is. Isten sokkal többet akar nekünk adni az áldásaiból, mint amennyit megtérésünkkel tapasztalunk. Amikor megismerjük Őt, „csak” ízelítőt kapunk a jóságából.

Ez az ízelítő azonban minden bizonnyal életünk addigi legcsodálatosabb élménye lesz. Minden korábbi tapasztalatot felülmúl. Számomra semmi nem szerzett akkora boldogságot, mint amikor Istent megismertem, és elkezdtem Vele élni. *„Éreztétek, és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki Őbenne bíz.”* (Zsoltárok 34,9.)

Isten nem akarja elrejtetni előlünk a jóságát. Azt akarja, hogy megérezzük azt.

Isten boldoggá tud tenni minket. A világ tele van boldogtalan emberekkel, mert az emberek nem ismerik Istent. Be kell vallanunk azonban, hogy sok keresztény is él boldogtalanul. Nekik is meg kell tanulnunk még jobban bízni Istennel. Azonban azok, akik bíznak Benne, és Vele járnak, tapasztalják és élvezik az Ő jóságát.

A VÉGTELEN ISTEN

Isten másik tulajdonsága az örökkévalósága. Ezen filozofikus hajlamú emberek valószínűleg szívesen töprengenének hosszabban is. Mi most olvassuk el a 90. Zsoltárból, hogyan imádkozott Mózes: *„Mielőtt hegyek lettek, és föld és világ formáltatott, öröktől fogva örökké Te vagy Isten.”*

Isten öröktől fogva van. Mi emberek, valamikor még nem voltunk, nem léteztünk, de egyszer csak lettünk. Istennel azonban nem ez a helyzet. Ő mindig volt, sőt mindig is lesz. Ő nem csak öröktől fogva Isten, hanem örökké az is marad. Ő mindig létezni fog.

Ez utóbbi tulajdonságában mi is megegyezünk Vele. Valamikor nem léteztünk, de a szellemünk és a lelkünk örök. A testünket itt hagyjuk a földön, és az elenyészik majd, de a szellemünk és a lelkünk örökre megmarad.

Isten mindenható, és a keze mindenhova elér. Nincs a világmindenségben olyan hely, ami el lenne zárva előle. Bárhová elér a cselekedeteivel, a tekintetével és a gondolataival is.

Ez utóbbi tulajdonságát így nevezzük: Isten mindentudó. Ő mindent tud. *„Nagyobb az Isten a szívünknel, és mindent tud”* (János 3,20).

Ő ismeri a szívünket és a gondolatainkat. Amikor életünk végén majd megítél minket, mindent figyelembe fog venni.

Isten mindenre kiterjedő tudása számunkra csodálatos lehetőség is. Az embereknek rengeteg kérdésük van. Egyes

kérdések évezredek óta foglalkoztatják az emberiséget. A válasz ezekre a kérdésekre ott van a mindenható Istennél. Ha Vele kapcsolatba lépünk, nem kell többé sötétben tapogatóznunk. Neki feltehetjük a kérdéseinket, és Ő szívesen válaszol rájuk.

ÁTADHATÓ TULAJDONSÁGOK

Bár mindenhatóak vagy mindentudóak soha nem leszünk, Istentől átvehetünk egyes tulajdonságokat. Ő részesíteni akar minket a természetében. Ezért adta nekünk a Bibliát is. „[Isten] igen nagy és becses ígéretekkel ajándékozott meg bennünket, hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek” (2Péter 1,4).

Isten azt akarja, hogy jó tulajdonságai a mi életünkben is egyre nyilvánvalóbban láthatóvá váljanak. Azt akarja, hogy jók legyünk. A Galata 5,22-ben a Szellem gyümölcsében az egyik tulajdonság a jóság. Ez azt jelenti, hogy Isten jóságából a korábbinál nagyobb mértékben részesülünk.

Isten örökké él, és mindnyájunknak örök életet akar adni. A Biblia legismertebb verse, a János 3,16 is erről szól: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*”

Isten általunk is megélhető tulajdonságai közt szerepel továbbá a szentség. 1Péter 1,15-16: „*Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben, mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.*”

Isten megparancsolja nekünk, hogy legyünk szentek. Miért? Mert Ő szent. Akkor tudjuk hitelesen képviselni Őt ezen a világon, ha bemutatjuk az Ő jellemét.

A világban ma hamis kép él a szentségről. Ügyetlenséggel és az élelmesség hiányával kötik össze. Ez azonban távol áll az igazságtól. Isten megtilt nekünk bizonyos cselekedeteket, amikben az „ügyesek” és „élelmesek” járnak, de ezek mind olyanok, amik megrontanák saját magunk és a környezetünkben lévők életét.

Legyen biztatás számunkra az, hogy a szentté válás nem csak néhány kiválasztott ember privilégiuma, hanem minden hívő számára lehetséges. Ha nem így lenne, Isten nem mondta volna azt, hogy legyünk szentek. Igazságtalanság lett volna Tőle, ha olyan parancsot ad nekünk, amit nem tudunk teljesíteni.

Isten még egy általunk is átvehető tulajdonsága az, hogy Ő tökéletes. Jézus a hegyi beszédben, miután arról beszélt, hogy szeressük az ellenségeinket, ezt mondta: „*Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok is tökéletes*” (Máté 5,48).

Sokan mondják azt: Ó, senki sem tökéletes! A Biblia azonban nem ezt mondja. A Biblia szerint lehetünk tökéletesek.

A Bibliára egyébként jellemző, hogy nem azt mondja: *lehetek* tökéletesek, hanem ezt: *legyetek* tökéletesek! A Szentséghez hasonlóan ez sem csak egyszerű lehetőség számunkra, hanem parancs. Isten nem adja alább velünk kapcsolatban. Tökéletességet vár tőlünk.

A megtérésünk pillanatában még nyilvánvalóan eléggé távol járunk a tökéletességtől. Létezik azonban egy újszövetségi tökéletesség, ami növekedés és fejlődés útján minden keresztény számára elérhető cél.

A LEGFONTOSABB TULAJDONSÁG

Istennek van még egy tulajdonsága, ami valószínűleg az eddig leírtakat is felülmúlja. Ez pedig a szeretete. Ő szeret minket.

„Mert úgy szerette Isten a világot,” – ez nem a világban elkövetett bűnökre, bajokra és hibákra vonatkozik, hanem az emberekre – „hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Isten szereti az embereket, és szeretettel közeledik hozzánk.

Sőt a Biblia nem csak azt mondja, hogy Isten szeret, hanem azt, hogy Ő szeretet. 1János 4,7-8: „Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet az Istentől van; és mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent. Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet.”

1János 4,16: „És mi megismertük és elhittük az Isten irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.” Ez jó hír! Isten nem csak általában szeret, Ő nem csak Önmagában szeretet, Ő minket szeret!

Amikor Istent ismerő keresztényektől azt kérdezem, hogy mi ragadta meg őket legjobban Istennel kapcsolatban, mindig ugyanazt a választ kapom: a szeretete. Ha más választ kapnék,

kétkedni kezdenék abban, hogy az illető egyáltalán ismeri-e Istent.

Amikor megismertem Istent, a szeretetnek teljesen új világa nyílt meg előttem. A legmerészebb álmaimat is messze felülmúlta. Számomra ma is kimondhatatlanul jó tudni és érezni ezt: *Isten szeret engem!*

Ő azt akarja, hogy a szeretete ne hagyjon érintetlenül minket. Meg akar érinteni a szeretetével, és azt akarja, hogy válaszoljunk rá. Azt várja, hogy mi is szeressük Őt.

Amikor Jézustól megkérdezték, hogy mi a legnagyobb parancs az ószövetségi törvényben, Ő így válaszolt: *„Minden parancsolatok között az első: Halljad Izrael: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más, ezeknél nagyobb parancsolat”* (Márk 12,29-31).

Isten, mivel hatalma van, nemcsak lehetőségekkel, hanem parancsokkal közeledik hozzánk. De azt, hogy betartjuk-e ezeket a parancsokat, hogy engedelmeskedünk-e nekik, ránk bízta, mivel Ő nem erőszakos uralkodó. Ő szelíd és jót akar nekünk. Azt akarja, hogy mindenek előtt szeressük Őt, és szeressük az embereket is.

Isten országa evangéliuma

A következő evangélium az Isten országa evangéliuma. Mivel Isten létezik és jó, mi is jól élhetjük le a földi életünket. De mi lesz ezután az élet után? Erre az egész emberiséget évezredek óta foglalkoztató, égetően fontos kérdésre adja meg a választ az *Isten Országa Evangéliuma*.

A nevét a Márk evangéliuma 1,14-ben találjuk meg: „*Miután Jánost tömlöcbe vetették, elment Jézus Galileába, és hirdette az Isten országa evangéliumát.*”

Az iménti bibliai idézet az *Isten országa evangéliuma* kifejezést használja. A legtöbb helyen azonban a Bibliában az ország evangéliuma kifejezés szerepel. (Lásd: Máté 4,23. 9,35. 24,14 – a Károli-fordítás az *Isten*-t itt dőlt betűkkel írja, amivel jelzi, hogy az eredeti iratokban ez a szó nem szerepel.)

Az eredeti szöveg azonban az *ország* helyett a *királyság* szót használja. Az Isten országa evangéliumát tehát helyesen így is

nevezhetjük: *A Királyság evangéliuma, vagy A Királyság jó híre.*

Ez a jó hír így szól: van egy ország, létezik egy királyság, ami nem ebből a világból való. A Földön, ahol élünk, sok ország van. Látjuk, mi történik ezekben az országokban. De létezik egy számunkra láthatatlan világ is, abban pedig van egy láthatatlan ország. Ez az ország sokkal szebb, jobb, gazdagabb és boldogabb, mint bármely földi ország.

Erről az országról Jézus Pilátus előtt beszélt: *„Az én királyságom nem e világból való. Ha e világból való lenne a királyságom, a szolgálaim harcolnának, hogy ne adjanak át a zsidóknak. Ámde az én királyságom nem innen való. Pilátus erre megkérdezte: Tehát csakugyan király vagy? Jézus így felelt: Te mondod, hogy király vagyok”* (János 18,36-37).

A KIRÁLYSÁG

Ennek az országnak az államformája tehát a királyság. Mi magyarok most demokráciában élünk. A királyság ezzel ellentétben „diktatórikus” államforma.

Az előző rendszer hazánkban diktatúra volt. Így is nevezték: „proletárdiktatúra”. A rendszerváltáskor az ország lakosainak többsége (velem együtt) nagyon örült, hogy végre megszabadultunk a diktatúrától. A nép szavazatai a választásokon ezt fényesen bebizonyították.

A demokrácia előnye az, hogy ha nem tetszik nekünk a vezető, akkor leválthatjuk, és választhatunk helyette másikat.

Négy évenként szavazunk arról, hogy megtartjuk-e addigi vezetőinket magunk fölött, vagy valaki mást emelünk fel helyettük.

A királyság ezzel ellentétben diktatúra, de ez nem feltétlenül rossz. Nem feltétlenül rossz az, ha nincsenek választások – ha jó a vezető. Egy jó vezető mellett az emberek elégedettek, és nem akarnak változást.

Isten Királyságában Jézus a király. Ő jó király, és az állampolgárok közül senki nem akarja leváltani. Felesleges lenne választásokat tartani. Mindenki örül, hogy milyen jó uralkodó van fölötte.

ÖRÖKKÉVALÓ ORSZÁG

Isten örökké él, és Isten országa is örökké megmarad.

Ez a kijelentés Nabukodonozor szájából hangzott el, és Dániel könyvében található. Nabukodonozor király nem volt Isten népének, a zsidó népnek tagja, de megismerte Istent. A Dániel 3,33-ban ezt mondta: *„Mily nagyok az Ő [Isten] jelei, és mily hatalmasak az Ő csodái! Az Ő országa örökkévaló ország, és az Ő uralkodása nemzedékről nemzedékre száll.”*

Isten országa örökkévaló. Az az ország, amelyben most élünk, nem örökkévaló. Talán sokan szeretnék, hogy örökre fennmaradjon, de nem úgy lesz. A mi országunk az összes többi földi országgal együtt el fog múlni. A Biblia világosan megmondja, hogy az ég, ami felettünk van, el fog múlni; a föld, amin élünk, szintén el fog múlni.

Azonban létezik egy örök ország, amely soha nem múlik el, mi pedig ennek az országnak állampolgáraivá lehetünk.

NÉHÁNY TOVÁBBI JELLEGZETESSÉG

Isten országának három további fontos jellegzetessége a Rómaiakhoz írt levélben olvasható: „Az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, béke és Szent Lélek által való öröm” (Róma 14,17).

A földi életre jellemző az evés és ivás. Nélkülözhetetlenek az életben maradáshoz, és fontos örömforrásnak számítanak.

A mennyben is lesz evés és ivás (Jelenések 19,9), bár nem lesz szükséges. Amiben a mennyben gyönyörködünk majd, az az igazság, a béke és a Szent Lélek jelenléte lesz.

Igazság. A minket körülvevő világban sok hamisságot találunk. Évekkel ezelőtt úgy gondoltuk, hogy ha elmúlik a szocializmus, egy igazságos rendszer követi majd. A vezetőink igazságosak, becsületesek lesznek, igazat mondanak, és a többi... Ezek az álmaink nem váltak valóra.

Az ember természetét ismerve azonban ez egyáltalán nem meglepő. Az ember természetébe mélyen beleivódott, sőt teljesen átítatta a hamisság. Ez belevegyül az emberi kapcsolatainkba is.

Isten országában azonban semmi hamisság nincs. Ott igazság uralkodik. Mindenki igazat mond a szavaival és a viselkedésével is. Ott nem is lenne semmi értelme a hamisságnak vagy a hazugságnak. A mennyben olyan rend van kialakítva, hogy

senkinek semmi haszna nem származna mások félrevezetéséből. Ott mindent átítat az igazság.

Béke. A mi világunkban sok háború zajlik. Némelyek közülük igen súlyosak és sok emberéletet követelnek. De azt látjuk, hogy még ahol nincs fegyveres harc, az emberek ott is állandóan harcolnak egymással.

Vannak, akik nyíltan, agresszív viselkedéssel, mások kifinomult, manipulatív módszerekkel teszik ezt. Egyes emberek az öklüket használják, mások a nyelvüket.

Mindez az emberiségben mélyen gyökerező önzésből fakad.

Akárhol is élünk, nem tudjuk kikerülni az emberek közti harcot. Meg kell tanulnunk úgy viselkedni, hogy ne nyomjanak el minket.

Isten országa azonban nem ilyen. Ott senki nem akar elnyomni és kihasználni senkit. Ott mindenki megnyugszik és elengedi magát, mert igazi béke van.

Az Isten országában élők szeretik egymást. Mindenki elégedett, ezért senki nem akar semmit kicsalni a többiektől. Mindenki elégedett a helyzetével is, ezért nem akar másokat elnyomni. Ott egyszerűen nincs ok arra, hogy bárki harcoljon, így mindenki békében él.

Szent Lélek által való öröm. Öröm ebben a világban is van, de az emberek jellemzően mégis nyomott, középszerű, langymeleg érzelmi állapotban élnek. Természetesen mindnyájan örülünk néha, máskor pedig szomorkodunk, de az emberek átlagos életérzése nem az öröm.

Isten országában azonban nem így van. Isten országának alapérzése az öröm. Ott az örökkévalóságon át örülni fogunk. Az ottani érzelmi átlag a tüzes öröm. Ezért az egy sokkal jobb hely, mint a föld, ahol most élünk.

Most röviden nézzünk meg néhány dolgot, amik itt a földön jelen vannak, de Isten eljövendő országában nem lesznek:

Jelenések 7,16-17: *„Nem éheznek többé, se nem szomjaznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség: Mert a Bárány, aki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.”*

Jelenések 21,4: *„És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé”.*

Ez a jó hír Isten országáról. Azok a dolgok, amire az emberek itt csak vágyakoznak, ott jelen vannak; amit pedig itt a földön nem szeretünk, ott nincsenek. Egészen más hely ez, mint a föld. Egy csodálatos világ, amiről szinte csak álmodunk. De hála Istennek, ez valóság!

A FŐVÁROS

A világban az országoknak van fővárosuk. A nagyobb, híresebb országoknak ismerjük a fővárosát is, a kisebb, tőlünk távolabbi országokét általában nem.

Isten országának is van fővárosa. Ennek a neve: Jeruzsálem. Ez azt jelenti: a béke városa. Jól tudjuk, hogy ilyen nevű város a földön is létezik, Izrael fővárosa.

A földi Jeruzsálem helyzetét szemügyre véve megállapíthatjuk, hogy nem nevezhető békésnek. Még fővárosi mivoltát is viták veszik körül. A mennyei Jeruzsálemben azonban béke van.

A Jelenések könyve 21. része bővebben ír erről a városról. *„És én, János, láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szállt alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony”* (2. vers).

A mennyei Jeruzsálem felékesített, feldíszített város. Amikor egy menyasszony a menyegzőjére készül, úgy akar felöltözni, úgy akarja feldíszíteni magát, hogy a vőlegénye olyan szépnek lássa, mint addig még soha. A mennyei Jeruzsálemben nincsenek poros, piszkos és szmog-lepte házfalak. Ez egy gyönyörű város káprázatos épületekkel és utcákkal.

Ezen a világon egyes emberek nagy és drága házakban, „kacsalábon forgó várakban” laknak, mások pedig igen nyomorúságos körülmények között. Egyes helyeken a szenny, a betegség és a bűn a meghatározó. Az emberben már a látvány is rossz érzéseket kelt.

Isten országa azonban mindenhol díszes, gyönyörű hely, amelynek a látványa örömet okoz.

Olvassunk most a város néhány jellegzetességéről. 11. vers: *„Benne volt az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló*

volt a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisza jáspis kőhöz.” Én személy szerint még nem láttam kristálytisza jáspis követ, csak amolyan olcsó kirakatit. Úgy látszik, nem vagyok hozzá elég gazdag, és nem forgok elit körökben. De ez nem zavar. A mennyben bőven lesz időm gyönyörködni a városban és annak kőfalában, amelyben szintén van jáspis (18. vers).

„És nagy és magas kőfala volt, tizenkét kapuja, és a kapukon tizenkét angyal, és felírt nevek. A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből volt. És megmérte annak kőfalát száznegyvennégy singre” (12., 21. és 17. versek). Ez körülbelül 64 méter, tehát ilyen magas a kőfal.

„És a város négyszögben fekszik, és a hossza annyi, mint a szélessége. És megmérte a várost a vesszővel tizenkétezer futamatnyira: annak hosszúsága és szélessége és magassága egyenlő” (16. vers).

Egy „futamat” az ókori futóversenyek távja, kb. 185 méter. A 12 ezer futamat tehát mintegy 2220 kilométer. A város négyzet alapú, tehát a területe közel 5 millió négyzetkilométer.

Ez Magyarország területének ötvenháromszorosa, Európa területének majdnem a fele, az Amerikai Egyesült Államok területének mintegy ötvenhárom százaléka. Megjegyzem, hogy ez nem egy ország, hanem egy város, Isten országának a fővárosa.

Ha ezekre a méretekre gondolunk, megértjük Jézus szavait: *„Az én Atyám házában sok lakóhely van”* (János 14,2). Isten országában bőven van hely az emberek számára. Ott nincs lakáshiány.

A városnak 2220 kilométer a magassága is. Azt, hogy ez mit jelent, nem tudom. A város talán kocka vagy piramis alakú. Majd ott meglátjuk.

„És kőfalának rakása jáspisből volt; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló... és a város utcája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg” (18. és 21. vers). Ebben a városban az utca nem aszfalt, hanem arany! Ez egy csodálatosan gazdag hely! Érdeemes ide jutni!

„És templomot nem láttam abban, mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány. És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövéténeke a Bárány” (22-23. vers). Itt tehát nem a nap süt, vagy a hold világít, hanem Isten dicsősége ragyog be mindent.

Gondoljunk csak bele, milyen örömet okoz, ha ragyogó napsütésben eljutunk egy szép, virágos rétre. Felettünk a kék ég, alattunk a fű zöldje és a virágok tarkasága, szöcskék ugrándoznak és pillangók repkednek. Micsoda megnyugvás az ember lelkének!

Isten országában nem csak kék, zöld, piros, sárga, lila, és a földön gyakran előforduló színeket láthatunk, hanem azokon túl még a tiszta jáspis, az arany, és valószínűleg még más, számunkra különleges színekben is gyönyörködhetünk. A fényforrás pedig még a napnál is sokkal ragyogóbb, szebb és megnyugtatóbb: Isten látható, sugárzó dicsősége.

25. vers: *„És annak kapuit nem zárják be nappal (éjszaka ugyanis ott nem lesz).”* Ebben a városban nem fog váltakozni a

nappal és az éjszaka. Az éjszakára nem lesz szükség, hiszen nem fogunk elfáradni, hogy pihennünk kelljen, és olyan jól fogjuk érezni magunkat ébren, hogy amiatt sem akarunk majd aludni.

BEJUTÁS AZ ORSZÁGBA

Isten elkészítette számunkra ezt az országot, és ide hív minket. Azt akarja, hogy az emberek bejussanak ebbe az országba és fővárosába. *„És kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az Ő országába és dicsőségébe hív titeket”* (1Thesszalónika 2,12).

Isten hív minket az országába, de mi hogyan mehetünk be? Meg kell ismernünk az utat, ami oda vezet.

Először is: saját erőnkől nem mehetünk be Isten országába. Isten az, aki bevisz minket. *„Hálát adván az Atyának... aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szeretett Fiának országába”* (Kolossé 1,13).

Isten azután visz át minket az Ő szeretett Fiának, Jézusnak az országába, miután kiszabadított minket a sötétség hatalmából. Ezt azonban nem teszi akaratunk ellenére. Ehhez a mi döntésünk kell. Fel kell ismernünk, hogy Isten nélkül a sötétségben élünk, és meg kell tagadnunk a sötétséget és a sötétség hatalmát.

Ha valaki huzamosabb ideig sötétben tartózkodik, megszokja azt, és természetessé válik számára. Ha egész életünket Isten világossága nélkül éltük, egyáltalán nem érezzük úgy, hogy sötétségben élnénk. De amikor Isten világossága beragyog az

életünkbe, azonnal rájövünk, hogy amiben addig éltünk, valóban sötétség volt.

Ez a sötétség sokak számára egyáltalán nem tűnik rossznak. De ahhoz, hogy Isten világosságában élhessünk, le kell mondanunk róla. Ezt nevezük megtérésnek. Evvel szabad kezet adunk Istennek ahhoz, hogy kivigyen minket a korábbi állapotunkból, és átvigyen minket az Ő Fia országába.

Amikor Jézus elkezdte földi szolgálatát, hirdetni kezdte az Evangéliumot. Üzenetét a Biblia így foglalja össze: *„Térjete meg, mert közel van a mennyek országa”* (Máté 4,17).

Amikor Jézus eljött a földre, Vele Isten országa is közel jött, és elérhetővé vált. Jézus ezért mondta az embereknek, hogy térjenek meg.

Egy másik esetben, amikor Jézustól megkérdezték a tanítványai, hogy ki a nagyobb a Mennyek országában, Ő szintén a megtérésről beszélt: *„Abban az órában a tanítványok Jézushoz mentek, mondván: Vajon ki a nagyobb a mennyek országában? És előhívván Jézus egy kis gyermeket, közéjük állította, és ezt mondta: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába”* (Máté 18,1-3).

Ebbe az országba be lehet menni. A belépés feltétele a megtérés.

De *miből* kell megtérni, és *mihez*?

A kérdés második felére egyszerű a válasz: Istenhez térünk meg. (Tehát nem *mihez*, hanem *Kihez?*)

A kérdés első fele így hangzott: miből kell megtérni?

Az embereknek a bűneikből, és a bűnös életmódjukból kell megtérniük Istenhez. A megtérés egy döntés: ezentúl a bűn helyett Istent fogom szolgálni.

Amikor megtérünk, megváltozik az állampolgárságunk. Isten országa a „mi országunk” lesz. *„Mert a mi országunk a mennyekben van, ahonnan az üdvözítő Úr Jézus Krisztust is várjuk”* (Filippi 3,20). Megtérésünkkel a Mennysország állampolgáraivá válunk még itt a földön.

Az új állampolgársághoz szükséges, hogy a jelentkező elfogadja új hazája rendjét, törvényeit, vezetőit. Isten országának a vezetője Isten és Jézus. Ha be akarsz menni ebbe az országba, el kell fogadnod Jézust, mint a saját vezetődet, „Uradat,” és el kell utasítanod a bűnt. Ezt nem lehet kikerülni, e nélkül nincs új állampolgárság.

A megtérés a mi döntésünk. Ez az érme egyik oldala. A másik oldal az, amit Isten tesz. Új életet ad nekünk, és mi újjászületünk.

Erről a János evangéliuma 3. részében olvashatunk: *„Volt pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere. Ez Jézushoz jött éjjel, és ezt mondta neki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, csak ha az Isten van vele. Jézus így felelt: Bizony, bizony mondom neked: ha valaki újonnan nem*

születik, nem láthatja az Isten országát. Nikodémus ezt mondta neki: Hogyan születhet az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az anyja méhébe másodszor, és születhet-e? Jézus így felelt: Bizony, bizony mondom neked: Ha valaki nem születik víztől és [Szent] Szellemtől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, az test, és a mi Szellemtől született, az szellem. Ne csodálkozz, hogy azt mondtam neked: Újjonnan kell születnetek” (János 3,1-7).

Isten országába csak akkor mehetünk be, ha újjászületünk. Amikor Isten országa állampolgáraivá válunk, Isten örök életet ad nekünk. Egyszerre két életet nem élhetünk, ezért a régi életünknek meg kell semmisülnie. El kell vetnünk az előző bűnös életünket, és akkor Isten új életet ad nekünk.

Isten azt mondta Ádámnak és Évának, hogy ha esznek a jó és gonosz tudása fájának gyümölcséből, meghalnak. Ők ettek belőle, de fizikailag nem haltak meg. Viszont szellemileg meghaltak. Azt az életet, amit azután folytattak, a Biblia halálnak nevezi.

Nekünk ezt az Isten számára halott életet kell elhagynunk ahhoz, hogy Ő új életet adjon nekünk, az örök életet.

Márk 8,35-37: *„Mert ha valaki meg akarja tartani az életét, elveszti azt.”* Amikor megszületünk, mindnyájan kapunk egy életet. Jézus erről az életről mondja azt, hogy aki meg akarja tartani, az elveszíti. (Erről lemondani egyébként nem jelent túl nagy veszteséget, mert a fizikai halállal végül mindenképpen elveszítjük.) Jézus így folytatja: *„aki pedig elveszti az életét értem és az evangéliumért, az megtalálja azt.”*

Azt az életet, amit eddig éltünk, el kell hagynunk, fel kell adnunk, el kell vesztítenünk Istenért, Jézusért és az evangéliumért. Ez a megtérés. Ha ezt meg tesszük, Isten ad nekünk egy másik életet, az örök életet, és állampolgárságot az Ő országában.

Jézus egyik példázatában nagyon szemléletesen beszélt arról, hogy Isten országáért érdemes mindent odaadnunk: *„Hasonlít a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalálván egy ember, elrejtette azt; és afelett való örömeiben elmegy, és eladván mindenét ami je van, megveszi azt a szántóföldet”* (Máté 13,44). Ez az ember nem szomorúan adta el mindenét, hanem örömeiben.

Isten nem azt mondja, hogy adjunk el mindent, és nem kapunk érte semmit. Ő ahelyett, amink van, valami sokkal jobbat kínál.

Ha ennek az országnak az állampolgárai vagyunk, a legjobb dolog, ami velünk történni fog, az lesz, amikor meghalunk. Elhagyjuk ezt a világot, és átmegyünk egy sokkal jobb világba.

„Mert nekem az élet Krisztus, a meghalás nyereség. De ha e testben való életem munkámat gyümölcsözteti: hogy melyiket válasszam, meg sem mondhatom. Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal jobb; de e testben megmaradnom szükségesebb értetek. És ebben bízva tudom, hogy megmaradok, és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodásotokra és örömötökre” (Filippi 1,21-25).

Pál nem akart elmenekülni ettől az élettől. Ő itt is jól érezte magát, és tudta, hogy amit tesz, az hasznos. Ezért akart itt maradni. De közben vágyakozott elköltözni innen a mennybe is, mert ott lenni *sokkal jobb*.

Nekünk, keresztényeknek sokkal kellemesebb lenne gyorsan itt hagyni ezt a világot a nyomorúságaival együtt, és a mennyben élvezni mindazt a jót, ami ott van. Ott olyan öröm van, amiből most még mi is csak kis csipetnyi részeket érzünk és élvezünk. Ott állandóan ez az öröm fog betölteni minket.

Mégis itt vagyunk a földön. Isten azok érdekében tart itt minket, akik még nem állampolgárai ennek az országnak. Azért vagyunk itt, hogy erről az országról tanúságot tegyünk, hogy az emberek halljanak róla, higgyenek, és ők is ide jussanak.

Jézus Krisztus evangéliuma

Kicsoda Jézus Krisztus? Ki ez az ember, akinek a születésétől kezdjük az időszámításunkat?

Tudjuk, hogy élete és tanítása meghatározó jelentőségű szinte az egész világon. Hivatalosan több mint kétmilliárd követője van. (1) Ezeknek azonban csak egy része ismeri Őt személyesen.

Kisgyermek koromban azt mondták nekem, hogy karácsonykor a „Jézuska” hozza nekünk az ajándékokat. Amikor megkérdeztem édesanyámat, ki volt az a Jézus, ő azt felelte, hogy egy ember volt, akit rossz emberek megöltek. Én ekkor molett úriembernek képzeltem, öltönyben és nyakkendővel. De ki is volt Ő? Ki is Ő valójában?

A „Jézus Krisztus evangéliuma” vagy „Krisztus evangéliuma” kifejezések többször előfordulnak a Bibliában. Mutatóban nézzünk meg egy példát: „*A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete*” (Márk 1,1).

Márk tehát az általunk Márk evangéliumának nevezett bibliai könyvet *A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának* nevezi. Természetesen nem csak a Márk evangéliuma Jézus Krisztus evangéliuma, hanem az Újszövetség elején szereplő másik három könyv, Máté, Lukács és János evangéliuma is. Ezenkívül minden, amit az Újszövetség Jézusról ír, szintén Jézus Krisztus evangéliumához tartozik.

Több másikhoz hasonlóan ez az evangélium is összefoglalható a János 3,16-tal: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

Most tekintsük át Jézus Krisztus evangéliumát egy bibliai részlet alapján. Ez az Ige röviden leírja azt az utat, amelyet Jézus a mennyből a földre való lejöveteléig, majd a mennybe való visszatéréséig bejárt. Filippi 2,5-11:

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, amely a Krisztus Jézusban is volt, Aki, mikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő, hanem Önmagát megüresítette, szolgálai formát vétén föl, emberekhez hasonlónak lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annakokáért az Isten is felmagasztalta Őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

Jézusban volt egy indulat, amely arra készítette, hogy elhagyja a mennyet, és lejöjjön hozzánk a földre. Ezt az indulatot egészen egyszerűen nevezhetjük szeretetnek, vagy konkrétan önmagát odaadó vagy önfeláldozó szeretetnek. Jézus annyira értékelt minket, embereket, hogy önmagát odaadta, és igen sok fájdalom és szenvedésen ment keresztül értünk.

Vizsgáljuk tehát tovább az iménti igeszakaszt, és nézzük meg, mit mond a Biblia Jézus Krisztus személyéről.

JÉZUS ISTENSÉGE

A 6. vers ezt mondja Jézusról: „*aki, mikor Isten formájában volt*”.

Sok ember van, aki nem hisz a Bibliában, így azt sem hiszik, hogy Jézus *Isten*. Olyan csoportok is léteznek, amelyek azt állítják, hogy minden tanításuk megegyezik a Bibliával, Jézus istenségét mégis elutasítják. A Jehova tanúi, a mormonok és az Unitárius Egyház mind a Bibliára hivatkoznak, de azt nem hiszik, hogy Jézus Krisztus: Isten. Vizsgáljuk meg tehát, mit mond a Biblia Jézus istenségéről.

A fentebb idézett bibliai rész két dolgot állít Jézusról: az egyik az, hogy földre jövele előtt Isten formájában volt, a másik az, hogy Istennel egyenlő volt. Ha Isten mindenható és mindenek fölött áll, akkor az, aki Istennel *egyenlő*, csakis Isten lehet.

Ha Jézus csak egy kiemelkedő ember lett volna, és mégis Istennel egyenlő lett volna, ez azt jelentené, hogy az ember

egyenlő lehet Istennel. Erről azonban nincs szó. Az ember nem mindenható és nem mindentudó. Egy sor természeti törvénynek alá van vetve. Nemcsak kisebb Istennél, de alacsonyabb rendű is. Jézusról azonban a Filippi 2,6 kijelenti, hogy „*Istennel egyenlő*” volt.

Ésaiás próféta könyvében a 9. részben egy prófeciát olvasunk. Jézus maga is próféta volt, de egyvalami jelentősen megkülönböztette az összes többi prófétától és vallásalapítótól: az Ő eljövételét és életének eseményeit már sokkal földi születése előtt megjövendölték, sőt le is írták. Isten kiválasztott népe, a zsidó nép várta is, hogy megjelenjen közöttük a Messiás, Isten felkentje.

A Jézusról szóló számos ószövetségi prófécia közül tehát álljon itt most Ésaiás próféta könyve 9. részének 6. és 7. verse: „*Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az Ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének... A seregek Urának buzgó szeretete cselekszi ezt!*”

Ez az ószövetségi Ige tartalmában hasonlít a már többször említett újszövetségi Igére, a János 3,16-ra: *úgy szerette Isten a világot*” – „*A seregek Urának buzgó szeretete cselekszi ezt*”; „*hogy az Ő egyszülött Fiát adta*” – „*fiú adatik nekünk*”.

Eredeti kérdésünkre – Jézus Istenségére – visszatérve azonban egy harmadik részletet emelünk ki Ésaiás prófeciájából: a születendő gyermeket *erős Istennek* fogják nevezni. Tehát a gyermek, akit Isten szeretetből nekünk ad, nem közönséges ember, hanem *Isten* lesz.

Vizsgáljunk meg János evangéliuma első részéből is két verset. Állításunk igazolásához azt az igazságot fogjuk felhasználni, hogy ha $a=b$ és $b=c$, akkor $a=c$.

Az első vers így szól: „*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige*” (János 1,1). Jegyezzük meg: *Isten volt az Ige*. A 14. vers ezt mondja: „*És az Ige testté lett és köztünk lakott (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal*”.

Ha János evangéliuma első fejezetét elolvassuk, láthatjuk, hogy ezekben a versekben Jézusról, Isten egyszülött Fiáról van szó. Tehát *Isten volt az Ige, és az Ige testté lett*, vagyis Jézus Krisztus személyében *Isten lett testté*, vagyis emberré.

Van azonban egy másik bibliai vers is, amely szükségtelenné teszi logikai lépések megtételét, mivel egyszerűen, világosan és egyértelműen kimondja, hogy Isten testben megjelent. 1Timóteus 3,16: „*És minden versengés nélkül nagy a kegyesség eme titka: Isten megjelent testben, megigazított szellemben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe*” Ez a vers egyértelműen kimondja, hogy Isten testben megjelent közöttünk.

A János 5,23 igen érdekes módon világít rá kérdésünkre: „*hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, ahogyan az Atyát tisztelik. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát sem, aki elküldte őt.*”

Az a vallásos ember, aki úgy gondolja, hogy Jézus nem Isten, azt hiszi, hogy Istent megfelelően tiszteli, Jézust pedig Istennél

kevésbé. A fenti Ige szerint azonban az illető téved. Jézust ugyanúgy kell tisztelnünk, ahogy az Atyát. Ha valaki nem az Istennek kijáró módon tiszteli Jézust, akkor Istent sem tiszteli megfelelően. Jézus Isten, és ha Istent tisztelni akarjuk, akkor ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül.

A Jézus istenségéről szóló bibliai versek közül utoljára hagytam a legegységelműbbet. Ez a Rómaiakhoz írt levél 9. részében található. Ezen a helyen Pál apostol a zsidókról beszél, és ezt mondja róluk: *„Akiké az atyák, és akik közül való test szerint a Krisztus, aki mindenek felett örökké áldandó Isten. Ámen”* (Róma 9,5).

A Róma 9,5 semmi kétséget nem hagy számunkra afelől, hogy Isten Igéje, a Biblia szerint Jézus Krisztus: *Isten*.

JÉZUS MEGJELENÉSE A FÖLDÖN

Térjünk vissza a Filippibeliekhez írt levél második részéhez. A 7. és 8. vers ezt írja Jézusról:

„Önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlónak lévén; és mikor olyan állapotban találtatott, mint ember...”

Jézus Isten volt, elhagyta a mennyet, és emberként lejött erre a földre.

Születése teljesen egyedülálló volt. Őt is nő szülte, mint minden más embert, azonban férfi közreműködése nélkül. Egy Mária nevű szűznek Isten angyala kijelentette, hogy *„a Szent Lélek száll rád, és a magasságos ereje árnyékoz meg téged”*. Ily

módon Jézus „földi” szülei a Szent Lélek és Mária (héber nevén Mirjám) lettek.

Jézus a Szent Lélektől örökölte az isteni természetet, Szűz Máriától pedig az emberi természetet.

Jézus gyermekkoráról és ifjúságáról a Szentírás nagyon keveset mond. A bibliai híradásból megtudjuk, hogy Jézus egy istállóban született Betlehemben.

Ez azt mutatja, hogy Isten törődik velünk alacsony, sőt megalázott állapotunkban is. Ez a világ a gazdagokra és a sikeresekre figyel. A szegények, kicsinyek és elnyomottak ügye mellett könnyedén elmennek az emberek, Isten azonban mindnyájunk sorsát szívén viseli.

Nagyon szeretem azokat a szavakat, amelyek a Máté evangéliuma 11. részének végén találhatóak. Jézus, miután hirdette az Örömhírt, és látta az emberek válaszát, örvendezett, és így imádkozott mennyei Atyjához: *„Hálát adok neked, Atyám, menny és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcssek és az értelmesek előtt, és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad. Igen, Atyám, mert így volt kedves előtted”* (Máté 11,25-26).

Az Evangéliumok leírásából megismerhetjük a Jézus születése körüli bonyodalmakat, a család menekülését Egyiptomba, majd visszatérésüket Izraelbe. Lukács evangéliumában találunk egy jelenetet, amely Jézus életének egyik eseményéről számol be, ami tizenkét éves korában történt Vele.

Az Evangéliumokból értesülünk arról, hogy Jézus harminc éves koráig Mária férjéhez, Józsefhez hasonlóan ácsként dolgozott, és így kereste kenyerét a galileai Názáret nevű városban. (Máté 13,54-55. Márk 6,1-3. Lukács 4,16.)

JÉZUS FÖLDI SZOLGÁLATA

Jézus nyilvános szolgálatát körülbelül harminc éves korában kezdte el. Ennek a szolgálatnak egyik legjelentősebb vonása az volt, hogy Isten *kenetével* végezte.

A *Krisztus* szó jelentése is ez: *felkent*. A *Messiás* szó jelentése is ugyanez. A *Krisztus* szó a görög *khrisztoosz*-ból származik, a *messiás* eredete a héber *masiah*. A Krisztus és a Messiás szavak jelentése tehát megegyezik.

Jézus előtt sokan tanították és hirdették Isten Igéjét – Isten kenete nélkül. Hallgatói csodálkoztak is, amiért Ő „hatalommal” tanított. Péter apostol így jellemezte Jézus szolgálatát: „[A názáreti Jézust,] *mint kente fel Őt az Isten Szent Lélekkel és hatalommal, ki széjjeljárta jót tévén és meggyógyítván mindenkit, akik az ördög hatalma alatt voltak; mert az Isten volt vele*” (Apostolok Cselekedetei 10,38).

A Jézuson lévő kenetről a már korábban is idézett Ésaías próféta jövendölt. Ésaías 61,1-2: „Az Úr Isten szelleme van rajtam azért, mert *felkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást és a megkötözötteknek megoldást; hogy hirdessek az Úr jókedvének esztendejét.*” Ez az

Ige bukkan fel ismét a Lukács evangéliuma 4. részében: „*És Názáretbe ment, ahol felnevelkedett. És szokása szerint bement szombatnapon a zsinagógába, és felállt olvasni. És neki adták az Ésaiás próféta könyvét; és a könyvet feltárván azon a helyen nyitotta ki, ahol ez volt írva: Az Úr Szelleme van rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az Evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a megtört szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úr kedves esztendejét. És behajtván a könyvet, átadta a szolgának, és leült. És a zsinagógában mindenkinek a szemei őreá voltak függesztve. Ő pedig kezdett hozzájuk szólni: Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra*” (16-21. versek).

A KENET HATÁSA

A Jézuson lévő kenetnek igen jelentős hatása volt. Istennek az Ószövetség idején is voltak felkent emberei. Királyokon, hadvezéreken és prófétákon sokszor megnyugodott Isten kenete. Az a kenet azonban, amely Jézus szolgálatát kísérte, rendszeresen ámulatba ejtette azokat, akik látták és hallották Őt.

Miután Jézus elmondta a Hegyi Beszédet, az emberek így reagáltak: „*És lett, hogy mikor elvégezte Jézus e beszédeket, álmélkodott a sokaság az Ő tanításán: Mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók*” (Máté evangéliuma 7,28-29).

Az írástudók egyszerűen csak ismereteket adtak át. Elmondták, amit a mestereiktől tanultak, és amit az

Ószövetségből olvastak. Jézussal azonban tanítás közben ott volt Isten hatalma, és ezt érezték az emberek.

Egyszer a főpapok és a farizeusok szolgákat küldtek el, hogy fogják meg Jézust. Visszatérésükről ezt olvassuk: *„Elmentek azért a szolgák a főpapokhoz és farizeusokhoz; és azok ezt mondták nekik: Miért nem hoztátok el őt? A szolgák így feleltek: Soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember!”* (János evangéliuma 7,45-46).

A Jézuson lévő kenet másik megnyilvánulása az Őt követő jelek és csodák voltak. Jézus földi szolgálatát kivételesen sok jel és csoda kísérte.

Csodák már az Ószövetség idején is történtek. Az egyik legjelentősebb ezek közül az volt, amikor Izrael Egyiptomból való kivonulásakor a nép előtt szétnyílt a Vörös-tenger, a nép pedig száraz lábbal kelt át rajta. Isten ezután a monumentális csoda után is sok jellel és csodával kísérte a pusztában népét, Izraelt, és szolgáját, Mózeszt.

Illés és Elizeus próféták életében, és még Isten jó néhány ószövetségi emberének életében történtek csodák. Jézus életében azonban minden addiginál több csoda történt, amelyeken az emberek elcsodálkoztak, és azt mondták: *„Sohasem láttunk ilyet!”* (Márk evangéliuma 2,12).

A Jézus gyógyításait bemutató Igék közül összegyűjtöttem néhányat, amik megmutatnak valamit kiemelkedő jelentőségükről.

Máté 11,2-6: *„János pedig, mikor meghallotta a fogságban a Krisztus cselekedeteit, elküldvén kettőt a tanítványai közül, ezt mondta neki: Te vagy az Eljövendő, vagy mást várjunk? Jézus így felelt nekik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, amiket hallotok és láttok: a vakok látnak, és a sánták járnak; a leprások megtisztulnak és a siketek hallanak; a halottak föltámadnak, és a szegényeknek evangélium hirdettetik; és boldog, aki nem botránkozik meg bennem.”*

Máté 15,31: *„a sokaság álmélgodott, látván, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak: és dicsőítették Izrael Istenét.”* Számomra különösen érdekes itt a csonka vagy nem létező végtagok kinövése.

Isten mindenható, ezért nincs olyan betegség, amit ne tudna meggyógyítani. Ezt Jézus is bebizonyította szolgálata során. Máté 9,35: *„És körüljárta Jézus a városokat mind, és a falvakat, tanítván azok zsinagógaiban, és hirdetvén a királyság evangéliumát, és gyógyítván mindenféle betegséget és mindenféle erőtlenséget a nép között.”* Nem volt olyan fajta betegség, amelyre Jézus azt mondta volna: *„ezt nem tudom meggyógyítani”*. Ő mindenféle betegséget gyógyított.

JÉZUS KERESZTHALÁLA

Olvassuk tovább a Filippibeliekhez írt levél második részét. A nyolcadik vers így szól: *„És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálíg, mégpedig a keresztfának haláláig.”*

Jézus itt a földön szenvedett és meghalt értünk, emberekért. Halála egy „kereszt” történt. Azt nem tudom megmondani, hogy ez a „kereszt” pontosan milyen alakú volt. Lehet, hogy úgynevezett „latin kereszt” alakú, amelynek egy vízszintes és egy függőleges szára volt, melyek a vízszintes szár közepénél találkoztak, a függőleges szár alsó része pedig hosszabb volt, mint a felső. † Elvileg lehetséges az is, hogy a két szár egy T betűt alkotott. Az általunk „kereszt”-nek fordított görög *sztaurosz* szó mindössze egy függőlegesen álló cölöpöt jelent. Amikor a megfeszítést alkalmazni kezdték, az elítélteket eleinte valóban egy függőleges oszlopra szegezték vagy kötözték, innen ered a név. Értesüléseim szerint később többféle alakú kivégzőeszközt alkalmaztak, többek között keresztet is.

Az eseménynek jó néhány szemtanúja volt, és a hagyomány egyértelműen keresztéről szól. Természetesen az eseményben nem a kivégzés eszközének alakja a lényeges, hanem Jézus halálának a tartalma. Ő maga ezt a kijelentést tette: „*És én, ha felemelnek e földről, mindeneket magamhoz vonzok*” (János 12,32).

Jézus valóban mindenkit vonz. Amikor távol vagyunk Tőle, akkor is érezzük ezt a vonzást. Lehet, hogy nem tudjuk meghatározni, mi az, de érzünk egy vágyat a szívünk mélyén valami több és jobb iránt. Ahogy egyre közelebb megyünk Hozzá, annál személyesebbé és erősebbé válik ez a vonzás.

Ő azonban senkit nem kényszerít. Lehet Őt elfogadni és elutasítani is. Én mindenesetre nagyon örülök annak, hogy Hozzá mentem és elfogadtam Őt.

Jézus nem csak egyszerűen meghalt, hanem *értünk* halt meg. Erről a Rómabeliekhez írt levélben olvashatunk. Jézus kereszthalálában megmutatkozik Isten irántunk való szeretete és nagylelkűsége: *„Krisztus, amikor még erőtlenek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára az igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig hozzánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk”* (Róma 5,6-8).

Amikor Jézus szenvedett és meghalt a kereszten, azt vette magára, ami nekünk járt. A Róma 6,23 szerint: *„a bűn zsoldja a halál; az Isten ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban.”* A bűnért járó igazságos büntetés a halál. Emiatt halunk meg mindnyájan fizikailag. A legrosszabb azonban nem a testi, hanem a szellemi halál. Jézus soha nem követett el bűnt, mégis meghalt. Ő nem érdemelte meg a halált. Azt mi érdemeltük meg. Jézus kereszthalála helycsere volt. Ő szenvedte el helyettünk azt, ami nekünk járt. Magára vállalta a bűneink büntetését.

Számunkra az a csodálatos, hogy ha hiszünk Jézusban, azt kapjuk meg, ami Neki járt, amit Ő érdemelt ki. Ha elfogadjuk Őt, akkor örök életet kapunk.

Amikor Jézus a kereszten függött, nem csak a bűneinket vette magára, hanem azokat az átkokat is, amelyek nélküle beteljesednének rajtunk a bűneink miatt. Ő betöltötte azt az ószövetségi törvényt, amely így szól: *„átkozott Isten előtt, aki fán függ”* (5Mózes 21,23).

Jézus átkozottá lett azért, hogy mi Isten áldásaiban járhassunk. *„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén értünk, mert meg van írva: átkozott minden, aki fán függ. Hogy Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányoké”* (Galata 3,13-14). Jézusé tehát az átok lett, a miénk pedig az áldás.

Isten gyűlöli a bűnt, és az emberek emiatt nincsenek kapcsolatban Istennel. Amikor Jézus a kereszten függött, az emberek bűnei miatt az Atya azt tette a Fiával, ami nekünk járt: megvonta a kapcsolatot Jézustól. Ekkor Jézus így kiáltott: *„Istenem! Istenem! Miért hagytál el engem?”* (Máté 27,46. Márk 15,34).

Ezért mi, akik bűnöket követtünk el, elnyerhetjük a bűneink bocsánatát, a szellemi halál helyett örök életet kaphatunk, átkok helyett áldásokban járhatunk, az Istentől való elszakítottság helyett pedig személyes, bensőséges kapcsolatban élhetünk Istennel.

JÉZUS FELTÁMADÁSA

Jézust halála után eltemették. Ezután ismét különleges dolog történt: harmadnapon feltámadt. 1Korinthus 15,3-4: *„Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint, eltemették, és feltámadt a harmadik napon az írások szerint”*.

Az, hogy *„az írások szerint”* azt jelenti, hogy *„az írásokban,”* vagyis az Ószövetségben már ezt is megírták. A 16. Zsoltár, bár a feltámadás szót nem használta, ezt jövendölte meg: *„Mert nem*

hagyod lelkemet a seolban, nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson” (10. vers).

Péter apostol pünkösdkor ezt az Igét idézte prédikációjában, amikor Jézus feltámadásáról beszélt:

„Dávid ezt mondja róla: ...Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson... Testvéreim, férfiak, szabad nyilván szólnom Dávid pátriárkáról, hogy ő meghalt és eltemették, és a sírja mindmáig nálunk van. Próféta lévén azért, és tudván, hogy az Isten neki megesküdött, hogy majd az ő ágyékának gyümölcséből támasztja a Krisztust test szerint, hogy királyiszékébe helyezze; előre látván ezt, szólt a Krisztus feltámadásáról, hogy az Ő lelke nem hagyott a sírban, sem az Ő teste rothadást nem látott. Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, aminek mi mindnyájan tanúi vagyunk.,, (Apostolok Cselekedetei 2,25-32)

Dávid király zsoltárában egy próféciát mondott arról, hogy valakinek a teste nem fog elrothadni. Az ő saját sírja még pünkösdkor, mintegy ezer évvel a halála után is épségben megvolt. A teste is benne feküdt, és nyilvánvalóan keresztülment az ilyenkor szokásos átalakuláson. A prófécia tehát nem rá vonatkozott, hanem valaki másra. Jézus volt az, akinek a lelkét és testét Isten nem hagyta a sírban, és nem engedte meg, hogy elporladjon.

Péter apostol és társai látták Jézust, amikor feltámadása után többször megjelent nekik. Néhány nappal ezután pünkösöd ünnepén prédikációjukban több ezer ember előtt nyilvánosan bizonyosságot tettek erről.

Pál apostol nem látta Jézust testi feltámadásakor, de igehirdetésében ő is a már idézett zsolttárra hivatkozott, amikor Jézus feltámadásáról beszélt: *„Azért mondja máshol is: Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson. Mert Dávid, miután a saját idejében szolgált az Isten akarátának, meghalt, és eltemették atyái mellé, és rothadást látott. De akit Isten feltámasztott, az nem látott rothadást”* (Apostolok Cselekedetei 13,35-37).

Jézus feltámadása után negyven napon át rendszeresen megjelent a tanítványainak, majd miután összehívta őket, szemük láttára felemelkedett egy hegyről, és felment a mennybe. *„És mikor ezeket mondta, szemük láttára felemelkedett, és felhő takarta el őt szemeik elől”* (Apostolok Cselekedetei 1,9). *„Az Úr azért, miután szólt nekik, felvitetett a mennybe, és az Isten jobbjára ült”* (Márk 16,19).

Amikor Isten feltámasztotta Jézust a halálból, evvel a tetteivel megmutatta erejét és hatalmát. Ez az erő nagyobb, mint a halál ereje. A halál minden embert elér. Az emberiség a tudomány alkalmazásával késleltetheti a halált, de megszüntetni nem tudja. Isten ereje azonban nagyobb a halál erejénél. Ezért Jézust a halál nem tudta fogságban tartani. *„És mi az Ő hatalmának felséges nagysága irántunk, akik hiszünk, az Ő hatalma erejének ama munkája szerint, amelyet megmutatott a Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halálból, és a maga jobbjára ültette Őt a mennyekben”* (Efezus 1,19-20). *„Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogva tartatnia”* (Apostolok Cselekedetei 2,24).

JÉZUS MÁSODIK ELJÖVETELE

Jézus most a mennyben van, és imádkozik a hívőkért, közbenjár az Atyánál. Ez ma Jézus szolgálata. 1Timóteus 2,5: *„Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.”* Ez azt jelenti, hogy kérhetjük Jézust, hogy továbbítsa kéréseinket az Atyának.

Továbbá ez az Ige egyes hiedelmekkel szemben egyértelműen kimondja, hogy Isten és az emberek között mindössze egy közbenjáró van, ez pedig Jézus Krisztus.

Jézus földi szolgálata azonban még nem ért véget teljesen. A földön még történni fog egy csodálatos esemény. Egy napon Jézus majd visszatér ide, és megváltoztatja a jelenlegi világrendet.

Ezen a világon sok a nyomorúság. Amikor Jézus visszatér majd a földre, ezeket mind megszünteti. Akkor mindenki számára nyilvánvalóvá lesz az Ő isteni hatalma. Senki sem bánthatja majd, és nem fogják keresztrefeszíteni. Vissza fog állítani egy olyan rendet, amely tetszik Istennek, és amely az itt élő embereknek is tetszeni fog.

„És akkor majd meglátják az ember fiát eljönni a felhőkben nagy hatalommal és dicsőséggel” (Márk 13,26). Ez a visszatérés nem olyan lesz, mint amikor Jézus először a földre jött. Nem istállóban fog kisgyermekként megszületni, hanem angyalok seregétől kísérve, dicsőséges uralkodóként jelenik meg. *„És akkor feltűnik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az ember Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi angyalait*

nagy trombitaszóval, és összegyűjtik az Ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Máté 24,30-31). Jézus visszajövetelekor meg fogja ítélni az embereket. Azok, akik Istennek tetsző életet éltek, örvendezni fognak, akik pedig Istennek nem tetsző úton jártak, „sírní” fognak. „Mert az ember Fia eljön Atyja dicsőségében az Ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint” (Máté 16,27).

JÉZUS NEVE

A Jézus név héberül *Jesua*. Az Ószövetségben ez volt Józsué (Mózes utódja), és Jósua főpap neve is. Jelentése: Jahve az üdvözítő, vagy Jahve a szabadítás.

Olvassuk el a Filippibeliekhez írt levél második részéből idézetünk utolsó verseit:

„Annakokáért az Isten is felmagasztalta Őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való; hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és föld alatt valóké. És minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” (Filippi 2,9-11)

Isten felmagasztalta Jézus nevét. Jézus neve *minden név fölött való*. Ennél a névnél nincs nagyobb, sőt evvel egyenlő sincs.

Az Ószövetségben Isten leggyakrabban használt neve a Jahve volt. Isten azonban olyan nevet ajándékozott Jézusnak, amely *minden név fölött való*, tehát Isten korábban ismert neveinél is nagyobb.

Eljön az az idő, amikor Jézus nevére minden térd meg fog hajolni. Azoké is, akik Istennel jártak, azoké is, akik nem. Azoké is, akik a mennyben lesznek, azoké is, akik a földön, azoké is, akik elkárhoznak. Akkor mindenki, aki Jézus nevét hallja, köteles lesz letérdelni. Mindenkinek el kell ismernie az Ő hatalmát. Legjobb tehát, ha ezt már most, önként és örömmel tesszük meg, nem pedig később kötelességből.

Ő nem csak hatalmas, hanem jó is. Ha itt a földön elfogadjuk az uralmát életünk fölött, nagyon jól járunk. Akik a földön elutasították Őt, azok is térdet fognak hajtani előtte, de abban már semmi örömük nem lesz.

Jézus nevének jelentőségéről az Apostolok Cselekedeteiből tudhatunk meg további részleteket. Amikor Péter apostol a zsidó főtanács tagjai előtt állt, akik kérdőre vonták egy sánta ember gyógyulása miatt, ezt mondta: *„Legyen tudotokra mindnyájatoknak, és Izrael egész népének, hogy a Názáretbeli Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból, Ő általa áll ez előttetek épségben. Ez az a kő, melyet ti építők megvetettetek, amely szegletkővé lett. És nincs senki másban üdvösség: mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének”* (Apostolok Cselekedetei 4,10-12).

Egyetlen olyan név van, amely által üdvözülhetünk, és ez a názáreti Jézus Krisztus neve. Az a név, hogy Isten, nem jelent önmagában üdvösséget. Buddha, Mohamed vagy Krisna neve nem juttat el senkit az üdvösségre. Ezért olyan fontos Jézus neve.

AZ EGYETLEN ÚT ISTENHEZ

Jézus az egyetlen út, amelyen Istenhez juthatunk. Ő ezt mondta: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam*” (János 14,6).

Jézus nem csak *egy* út az Atyához, hanem *Ő az út*. Önmagában egyetlen vallás sem juttat el Istenhez, a Jézust el nem ismerő vallások pedig különösen nem. Az, hogy valamely egyház, vagy egyházi szervezet tagja vagy, szintén nem elegendő. Az Egyház vagy a Gyülekezet szerepe mindössze az, hogy megmutassa Jézust, mint az Istenhez vezető utat.

Jézus által, és csakis Átala, Istenhez mehetünk, és személyes kapcsolatba léphetünk Vele.

Az üdvösség evangéliuma

Az „üdvösség evangéliuma” kifejezést az Efezusiakhoz írt levél 1. részének 13. versében találjuk: „...ti is, miután hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát, amelyben hittetek is...”

Amint azt az előző fejezetben már láttuk, az emberiség Jézus Krisztus által üdvözülhet. A János 3,16-ot már többször leírtam ebben a könyvben. Most olvassuk el az utána következő verssel, az 17-essel együtt: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy a világ üdvözüljön általa.”

Az üdvösség görögül *szótéria*. Ez a szó átfogó jelentésű. Magába foglalja az üdvösséget, szabadulást, védelmet, megőrzést, gyógyítást. A Károli-fordításban sok helyen *megtartásként* található.

ÖRÖK ÉLET

Az üdvösség legfontosabb gyakorlati jelentése az örök élet, bejutás Isten mennyei országába. Máté 19,23-25: *„Jézus pedig ezt mondta a tanítványainak: Bizony mondom nektek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyek országába. Ismét mondom pedig nektek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni. A tanítványok pedig ezeket hallván felettébb megdöbbentek, és így szóltak: Kicsoda üdvözülhet tehát?”* A tanítványok látták, hogy az üdvözülés és a mennys országba való bejutás szorosan összetartoznak.

GYÓGYULÁS

Az üdvösség szó gyógyulást is jelent. A Máté evangéliuma 14,35-36 így szól: *„És mikor felismerték Őt a helység lakosai, szétküldtek az egész környékre, és minden beteget hozzá vittek; és kérték Őt, hogy csak ruhája peremét megérinthessék. És akik megérintették, mindnyájan meggyógyultak.”* Az eredeti görög nyelvű Bibliában ezen a helyen a *szótéria* szó igei alakja szerepel, és ebben az esetben nyilvánvalóan gyógyulást jelent.

SZABADULÁS

Az üdvösség szabadulást jelent. A szabadulás egy kellemetlen (például veszélyes) helyzetből való kijutás, kikerülés, kimenekülés. Vannak olyan helyzetek, amelyekből saját

erőnkből képtelenek vagyunk kijutni. Ilyenkor külső segítségre van szükségünk. Ez az, amit Isten kész megadni nekünk.

Jézus egyik nagy cselekedete az, hogy megszabadít minket a bűneinkből. Máté 1,21: *„Fiút fog szülni, és Jézusnak nevezed, mert Ő szabadítja meg népét bűneiből.”* János 8,34-36: *„Jézus így felelt nekik: Bizony, bizony, mondom nektek, hogy aki bűnt cselekszik, az a bűn szolgája. A szolga pedig nem marad örökre a házban: a fiú marad ott örökre. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.”*

A zsidó nép várta a Messiást, és arra számítottak, hogy az majd megszabadítja őket a rómaiak elnyomásától. Ő azonban azért jött, hogy egy sokkal rosszabb elnyomástól szabadítson meg minket: a bűn hatalmából, a bűn rabságából.

Amíg nem ismerjük Istent, a bűn hatalma alatt élünk. Létezik egy hatalmi rend, egy hierarchia, amelyben az Isten nélkül élő embernek a bűn a főnöke. Ebben a helyzetben az ember köteles engedelmeskedni a bűnre indító hatalom utasításainak. Nincs ereje az ellenállásra.

A hívőnek azonban a Róma 6,14 ezt mondja: *„Mert a bűn rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt.”* Az emberek vagy a bűn, vagy Isten kegyelme alá vannak rendelve. Ha elfogadjuk az életünkben Isten kegyelmét (amiről egy későbbi fejezetben bővebben írok majd), akkor Isten kiszabadít minket a bűn hatalmából.

Mióta hívőkké lettünk, a bűn többé már nem uralkodik rajtunk. Pál a Róma-beliékhez írt levél 6. részében arról beszél a hívőknek, hogy miután felszabadultak a bűn hatalma alól, ne

szánják oda magukat a bűn cselekvésére. Most már választhatunk, hogy Istennek vagy a bűnnek engedelmeskedjünk. Ha egy hívő vétkezik, az nem azért van, mert egy külső, nála erősebb hatalom kényszeríti, hanem azért, mert a szívében nincs rendben valami.

Isten nem csak a bűn, hanem a sötétség hatalmából is kivont minket. A sötétségbe beletartozik a bűn is, de nem csak a bűn. A sötétség a sátán hatalma, tévelygés, mindenféle hamisság és gonoszság.

Amikor Isten kiemel minket a rosszból, akkor nem semleges állapotba, hanem jóba, sőt nagyon jóba helyez minket. Kolossé 1,12-13: *„Hálát adván az Atyának, Aki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban; Aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szeretett Fia országába.”*

VÉDELEM

Az üdvösség következő jelentése megőrzés, védelem. Isten védelme életünk minden területére vonatkozik. Most nézzünk meg néhányat a hozzájuk tartozó bibliai idézetekkel.

Isten nemcsak megszabadít, hanem utána meg is őriz minket a bűntől. Júdás 24-25: *„Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az Ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel, az egyedül bölcs Istennek, a mi üdvözítőnknek dicsőség, nagyság, erő és hatalom most és mindörökké. Ámen.”*

Ez a rész azt mondja, hogy Isten megőrizhet minket a bűntől, vagyis nem teszi meg feltétlenül. Ez rajtunk is múlik.

2Timóteus 4,18: *„És megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől, és megtart az Ő mennyei országára.”* Isten megőriz minket más emberek gonosz cselekedeteitől is. Jézust és Pál apostolt szolgálatuk során szinte egyfolytában üldözték. Sokan meg akarták ölni őket. *„Meg akarták fogni azért, de senki sem vetette reá a kezét, mert nem jött még el az Ő órája”* (János evangéliuma 7,30). Ha üldöznek minket, ha bárki rosszat akar tenni velünk, Isten az útjában áll. Csak akkor érhet minket támadás, ha Isten megengedi.

2Thesszalónika 3,3: *„De hű az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól.”* Isten megőriz minket a gonoszságtól, és attól, akitől minden gonoszság ered: az ördögtől. Nem kell félnünk tőle, mivel Isten védelme alatt állunk. A sátánnak van ereje, de Isten őriz minket, hogy ne tegyen kárt bennünk.

Isten nem csak életünk egyes területeit, hanem egész lényünket megőrzi. Nem csak egyes testrészeinket, vagy a lelkünk egyes részeit, hanem a lényünk minden részletét: *„Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész szellemetek, lelketek és testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére”* (1Thesszalónika 5,23).

Isten őriz minket. A mi dolgunk az, hogy ne bújjunk ki a védelme alól. Ő bizonyos kísértéseket megenged az életünkben, hogy azok által megerősödjünk az Iránta való hűségben és szeretetben, ezekben a próbákban azonban nem kell elbuknunk.

Ő korlátozza a minket érő támadásokat. Nagy bajok csak akkor történhetnek velünk, ha letérünk Isten útjáról, és olyan helyekre megyünk, ahol az ellenség támadásai védtelenül érnek minket.

HOGYAN ÜDVÖZÜLÜNK?

Isten mindenkinek felajánlja az üdvösséget. Ő *„azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson”* (1Timóteus 2,4). A nagy kérdés az, hogyan ragadjuk meg az üdvösséget? Hogyan lesz a miénk?

A válasz megtalálható a Rómaiakhoz írt levél 10. részében, az első 17 versben.

„Testvéreim, szívem szerint kívánom és Istentől könyörgöm Izrael üdvösségét.” Pál imádkozott azért, hogy saját honfitársai, az izraeliek üdvözüljenek.

„Mert bizonysgot teszek felőlük, hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint. Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő saját igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmessé váltak.” A jó szándék tehát megvolt Isten ószövetségi népében, de híján voltak bizonyos ismereteknek. Istennek tetszően akartak élni, de nem tudták, hogyan tehetik meg ezt. Nagyon sok ember azért nem ismeri Istent, mert bizonyos igazságokat nem tud Vele kapcsolatban.

„Mert a törvény vége Krisztus minden hívő igazságára. Mert Mózes a törvényből való igazságról azt írja, hogy aki azokat cselekszi, él azok által.” Az Ószövetségben az volt igaz ember,

aki betartotta a törvény előírásait. Ennek Krisztus földre jövele véget vetett. Azóta a Jézusba vetett hit által igazulunk meg. „*Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hitből él*” (Galata 3,11).

„*A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a szívedben: Kicsoda megy föl a mennybe? (azaz, hogy Krisztust lehozza;) avagy: Kicsoda száll le a mélységbe? (azaz, hogy Krisztust a halálból felhozza.)*” Tehát ahhoz, hogy Istennel vagy Krisztussal találkozzunk, nem kell felmennünk a mennybe, és nem kell lemennünk a föld alá. Nem kell elhagynunk azt a helyet, ahol vagyunk, mert az üdvösség itt a földön elérhető.

„*De mit mond? Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk.*” Az üdvösséghez tehát a hit beszédét kell kimondanunk. Bizonyos dolgokat hinnünk kell, és ezeket ki is kell mondanunk.

„*Mert ha a száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, üdvözülsz. Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvözüljünk.*”

Itt két dologról van szó: hitről és beszédről. Mit kell hinnünk? Azt, hogy az Atya feltámasztotta Jézust a halálból. Mit kell kimondanunk? Azt, hogy ebben hiszünk. Hisszük azt, hogy amit a Biblia Jézusról mond, igaz. Hiszünk abban, hogy Jézus Úr a világmindenség fölött, és uralmát elfogadjuk a saját életünkben is.

Amikor egy ember új munkahelyre megy, először megegyezik a munkaadójával. A munkavállaló kijelenti, hogy

elfogadja a főnöke feltételeit. Elfogadja, hogy azt a munkát végzi, amit a főnöke ad neki, és végrehajtja az utasításait. Természetesen megegyeznek a munkáért járó fizetésben is.

Isten országába is úgy lépünk be, hogy *szóban* megegyezünk Istennel. Kijelentjük, hogy elfogadjuk az Ő feltételeit. Istennel kétoldalú a kapcsolat. Ő elvár valamit tőlünk, és ad is valamit azért. Elvárja, hogy az Ő útján járjunk, és engedelmessédjünk Neki, Ő pedig nekünk adja az üdvösséget.

„Mert azt mondja az írás: Aki hisz Őbenne, meg nem szégyenül. Mert nincs különbség zsidó meg görög között; mert ugyanaz az Úr mindenkinek, aki kegyelemben gazdag mindenkinek, aki Őt segítségül hívja. Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog.” Mi az Úr neve? JÉZUS. (A 9. vers az Úr Jézusról beszél.) Az üdvözüléshez tehát JÉZUS nevét kell segítségül hívunk. Őt kell nevén szólítanunk. Hogyan történhet meg ez?

„Hogyan hívják azért segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Hogyan hallanának pedig prédikáló nélkül? Hogyan prédikálnak pedig, ha el nem küldetnek? Amint meg van írva: Mily szépek a békesség hirdetői lábai, akik jókat hirdetnek!” A „predikáló” hirdetőt jelent. Esetünkben olyan embert, akit Isten elküldött, hogy az Ő Igéjét, az Evangéliumot hirdesse. Az üdvösséghez tehát hit kell, a hithez pedig Isten Igéje, amit elmondunk annak, aki még nem hisz benne.

„De nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak. Mert Ésaiás azt mondja: Uram! Ki hitt a mi beszédünknek? Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten szava által.”

KIK HISZNEK ÉS KIK NEM?

Az utolsó versekből és az életből is látjuk, hogy vannak, akik hisznek az Evangéliumban, és vannak, akik nem. Most azt fogjuk megvizsgálni, milyen beállítottságra van szükség ahhoz, hogy aki hallja az Evangéliumot, higgyen benne.

A Thesszalonikabeliekhez írt második levélben ezt olvassuk: *„És akkor fog megjelenni a törvénytaposó, akit megemészt az Úr szájának leheletével, és megsemmisít eljövételének fenségével”* (2Thesszalonika 2,8-12). Pál itt egy gonosz, hamisságban járó emberről ír, akinek majd sok hatalma lesz a földön. (Hiszem, hogy ez az esemény még nem következett be, tehát még a jövő tartogatja számunkra.)

„Akinak eljövele a sátán munkája, a hazugság minden erejével, jeleivel és csodáival.” Ereje a sátánnak is van, bár sokkal kevesebb, mint Istennek. Akik Isten igazságát elutasítják, olyan jeleket fognak követni, amiket a sátán mutat nekik.

„És a gonoszság mindenféle csalásával azok között, akik elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek általa.” Ez a kulcs: az igazság szeretete. Ez az a tulajdonság, ami miatt az emberek, akik hallják az Evangéliumot, hinni és üdvözülni fognak, és ennek a hiánya

miatt fognak sokan elkárhozni. *„Ezért szolgáltatja ki őket Isten a tévelygés hatalmának, hogy higgyenek a hazugságnak, hogy ezáltal mindazok elvegyék ítéletüket, akik nem hittek az igazságnak, hanem a hamisságban gyönyörködtek.”*

Az emberek azért utasítják el az Evangéliumot, és kárhoznak el, mert elszámítják magukat. Hibás értékrendet állítanak fel, és amikor az igazság közeledik hozzájuk, akkor elutasítják.

Ilyenkor nem arról van szó, hogy az igazságot rossznak tartanak, hanem arról, hogy néhány dolgot fontosabbnak tartanak az igazságnál. El akarnak érni valamit, és úgy tűnik, hogy hamissággal hamarabb és biztosabban célba jutnak. Ezért feláldozzák az igazságot, és a hamisságot választják.

Mit tartanak fontosabbnak egyes emberek az igazságnál? Itt most csak három dolgot említek.

Az első a pénz. A gazdag ifjú, aki Jézushoz ment, és megkérdezte, hogyan üdvözülhet, elutasította azt az utat, amit Jézus mutatott neki. Inkább a vagyonát választotta, mint az üdvösséget. (Máté 19,16-22.)

A második a hatalom. A farizeusok jobban szerették előkelő társadalmi pozíciójukat, mint azt az igazságot, amit Jézus elhozott. Ezért minden igyekezetükkel azon voltak, hogy Jézust félreállítsák.

A harmadik terület a szexuális gyönyörök. Isten azt mondja, hogy a szex helye a házasság. Az egész életünkre nézve akkor adja nekünk a legtöbb örömet, és a házasságunk akkor lesz a legboldogabb, ha teljesen benne tartjuk a szexualitást.

Fiatalon mind meglátjuk, milyen vonzó a másik nem. Felfedezzük az ebben rejlő lehetőségeket. Ekkor sokan nem akarják, hogy Isten megmondja nekik hogyan élvezzék az életüket. Inkább belevetik magukat a kínálókozó lehetőségekbe, és Istent kihagyják az életükből. Ez óriási hiba!

Mindezek mögött ott áll egy rosszul megítélt szabadságvágy. Sokan nem akarják, hogy Isten uralkodjon fölöttük. Ez bizonyos szempontból érthető, hiszen mindenki szerzett már kellemetlen tapasztalatokat olyan emberektől, akiknek hatalmuk volt felettük.

Néha azt gondoljuk: „Ha ez az ember nem lenne a főnököm, nem bánhatna így velem!” És sokan úgy gondolják, hogy ha Isten nem Úr fölöttük, akkor nagyobb biztonságban vannak. Ennél azonban semmi nem áll távolabb az igazságtól. Ha Istennel jársz, akkor vagy a legnagyobb biztonságban.

Ezen kívül pedig, ha nem Isten uralkodik rajtunk, akkor a sátán, a bűn és önző vágyaink irányítanak minket. El kell döntenünk tehát, hogy ki vagy mi legyen úr felettünk.

A béke evangéliuma

A „béke evangéliuma” vagy „békesség evangéliuma” kifejezést az Efezusbeliékhez írt levél 6. részében olvashatjuk, ahol Pál felsorolja a szellemi fegyvereket. A 15. vers így szól: *„felsaruzva lábaitokat a békesség evangéliuma készségével.”* Ahhoz, hogy használni vagy hirdetni tudjuk a béke evangéliumát, először meg kell ismernünk.

Az Ige szerint a szellemi fegyverzetben ez a saru. A saru az előrehaladás eszköze, ezenkívül a láb védelmét is szolgálja. E nélkül az előrehaladás lassú és kényelmetlen lenne, és a láb sokkal könnyebben megsérülhetne. Sérült lábbal pedig csak nagyon lassan, vagy egyáltalán nem tudnánk haladni.

Mi, keresztények, harcban állunk. Az a feladatunk, hogy támadjunk, és romboljuk le az ördög munkáit. A győzelemhez nagy szükségünk van tehát a sarura, ami a béke evangéliuma készsége, vagy egyes értelmezések szerint a béke evangéliuma hirdetésének a készsége.

Most nézzük meg, mit mond Isten Igéje a béke evangéliumáról.

Ha megfigyeljük az emberi kapcsolatokat, megállapíthatjuk, hogy azok általában békével kezdődnek. Ahhoz, hogy a béke megszakadjon, valami rossz cselekedet kell. Például ha két ember beszélget, és az egyik megbántja a másikat, akkor köztük a béke megszűnik. Általánosabban fogalmazva: a bűn az, ami a kapcsolatokban megzavarja a békét.

Ugyanez volt a helyzet Isten és az első ember kapcsolatában is. Kezdetben köztük is béke volt. De mivel az ember vétkezett, megszűnt a béke Isten és az ember között. Itt a béke megszakadása Ádám bűnének a következménye volt.

Mi volt Isten válasza az ember bűnére? A harag. Bár Isten szerette az embereket, a bűneik miatt haragudott rájuk.

Nézzünk meg a Bibliából egy példát, amikor az emberek vétkeztek, Isten pedig válaszolt rá. Esetünk Noé bárkájának története.

„És látta az Úr, hogy megsokasodott az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. Megbánta azért az Úr, hogy teremtette az embert a földön, és bánkódott szívében. És mondta az Úr: Eltörlöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről; az embert, a barmot, a csúszó-mászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem.

„A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással. Isten azért a földre tekintett, és íme, az meg

volt romolva, mert minden test megrontotta az útját a földön. Mondta azért Isten Noénak: Minden testnek vége elérkezett előttem, mivelhogy a föld erőszakoskodással telt meg általuk: és íme elpusztítom őket a földdel együtt.” (1Mózes 6,5-7. 11-13)

Mi volt az özönvíz? Bizonyos szemszögből megközelítve azt mondhatjuk, hogy háború volt. Az ember vétkezett Isten ellen, a bűneivel harcolt Isten akarata ellen, Isten pedig azt mondta, hogy Ő megadja azt, ami ezért jár. Meghirdetett egy háborút, aminek nem volt kétséges a kimenetele. Ha valaki Isten ellen harcol, nem győzhet. És ha Isten harcol valaki ellen, az illető csak vesztes lehet. Isten hadba vonult az emberek ellen, és mivel az Ő hatalma óriási, könnyedén elpusztította őket. Ez volt az özönvíz.

Ez a békének pontosan az ellentéte volt. Isten azonban Noé által megmentette az emberiséget, sőt ígéretet tett neki, hogy többé nem fog özönvizet bocsátani a földre. Ennek az ígéretnek a jele a szivárvány. (1Mózes 9,8-17.)

Az özönvízzel Isten igazságot szolgáltatott. Az emberek vétkeztek, ezért meg kellett halniuk. *„A bűn zsoldja a halál”* (Róma 6,23). Isten igazságérzete kielégült.

Ugyanezt a kielégülést, megnyugvást érezzük mi is, amikor a mesékben, regényekben vagy mozifilmekben a negatív szereplő elnyeri büntetését. A filmek végén a legtöbb esetben a gonosz megbüntetésével feloldják a nézőben keltett feszültséget. Ha nem így történik, akkor az embereknek utólag kell feldolgozniuk a látottakat és az igazságtalanság nyugtalanító érzését.

Isten ugyan tett egy ígéretet, hogy nem bocsát többé özönvizet a földre, de a háborúskodás közte és az ember közt evvel még mindig nem szűnt meg. Az emberek továbbra is vétkeztek, és Isten továbbra is haragudott a bűnök miatt. Az özönvíz tehát nem jelentett végső megoldást a problémára. Nézzük meg tehát, mi volt Isten végleges, tökéletes megoldása.

A 2Korinthus 5,18-19-ben az Ige leírja, hogyan szerzett békét Isten: *„Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát.”* Tehát Isten minket, embereket Jézus Krisztus által békéltetett meg magával. *„Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik a bűneiket.”*

A bűnért büntetés jár. Az Ige világosan megmondja, hogy *„a bűn zsoldja a halál.”*

Mit tett tehát Isten? Elküldte a földre Jézust, Aki meghalt a kereszten, és evvel a nekünk járó büntetést magára vállalta. Az Ésaías 53,5 azt mondja, hogy *„békességünk büntetése rajta van.”* Tehát ahhoz, hogy Isten kibéküljön velünk, nekünk már nem kell bűnhődnünk, mert Jézus a mi békénk árát, a büntetést magára vette. Ez volt Isten megoldása.

Sőt ezenfelül még egy szolgálatot is adott a hívőknek, ez pedig a békéltetés szolgálata. *„Minthogy Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik bűneiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Krisztusért járván tehát követségben, mintha Isten kérne általunk:*

Krisztusért kérünk, béküljetek ki az Istennel!” (2Korinuts 5,19-20).

Jézus kereszthalála által Isten igazságérzete kielégült. Ő a maga részéről békében van az emberekkel. Nem akar megbüntetni minket akkor sem, ha vétkezünk. De amíg az emberek nem ismerik Istent és a bűneikben járnak, addig nincsenek békében Istennel. Tehát Isten a Maga részéről már készen áll arra, hogy békében legyen az emberekkel, de az emberek még nincsenek békében Istennel.

A keresztények szolgálata elsősorban nem az, hogy Istennek az emberek bűnei miatt érzett haragját hirdessék. A békéltetés szolgálata azt jelenti, hogy elmondjuk az embereknek: Jézus áldozata által Isten már megenyhült irántunk. A velünk kapcsolatos gondolatai nem háborúról hanem békéről szólnak. Isten kiengesztelődött, és békét akar kötni velünk. Mi pedig arra kérjük az embereket, hogy ők is béküljenek ki Istennel.

Olyan ez, mint amikor két egymással harcban álló ország közül az egyik ország vezetői úgy döntenek, hogy nem akarják tovább folytatni a háborút. Ekkor elküldik követeiket a másik országba, ahol azok ezt mondják: „Fejezzük be a háborút, kössünk békét!”

Ezek a követek vagyunk mi, keresztények. Isten elküldött minket ebbe a világba, hogy ezt mondjuk az embereknek: „*Béküljetek ki Istennel!*”

A Róma 5,9-10 szintén erről a békéről szól: „*Ha tehát már most megigazított minket az Ő vére által, még inkább meg fog menteni minket a haragtól. Mert ha akkor, mikor ellenségei*

voltunk, megbékéltetett minket az Isten önmagával Fia halála által, akkor miután megbékéltettünk, még inkább üdvözíteni fog élete által.” Tehát Isten Fia, Jézus halála tette lehetővé, hogy az emberek, akik bűnöket követtek el, békében legyenek Istennel.

A békénkkal kapcsolatban Jézus kereszten kiontott véréért említi a Kolossé 1,19-22 is: *„Mert tetszett az Atyának, hogy Őbenne [Jézusban] lakozzék az egész teljesség; és hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békét szerezvén az Ő kereszti vére által.*”

Van olyan békekötés, amelyben a vesztest kártérítés kifizetésére kötelezik. Mielőtt Istennel kapcsolatba lépünk, mi vagyunk azok, akik kártérítéssel tartozunk Istennek az elkövetett bűneink miatt. De Jézus a kereszten kifolyt vérével kifizette a bűneinkért járó kártérítést, amit mi egyébként sem tudtunk volna kifizetni. *„Titeket is, akik hajdan elidegenültek és ellenségek voltatok gonosz cselekedetekben gyönyörködő értelmetek miatt, most mégis megbékéltetett az Ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állítson titeket maga elé.*” Jézus halála, a kereszten kiontott vére az a megoldás, amely által mi Istennel békében élhetünk.

A LELKÜNK BÉKÉJE

A fejezetben eddig leírtak az Istennel való kapcsolatunkra vonatkoztak, de még nem esett szó a bensőnkéről.

A világban, az emberi kapcsolatokban sok békétlenséget tapasztalunk. Hiába vonulnak tömegek az utcákra békéért

kiáltva, a föld mégsem a béke helyszíne. Ennek az oka az, hogy az emberek szívében nincs béke. Erről a Biblia nyíltan beszél. Ésaiás próféta könyvének 48. részében, az utolsó versben egy nagyon egyenes, egyértelmű mondat található: „*Nincs békesség, így szól az Úr, az istenteleneknek!*”

Az „istentelen” szót ma általában erkölcsi elmarasztalásként használják, a Biblia szerint azonban ha valaki nincs kapcsolatban Istennel, annak nincs Istene, vagyis az illető istentelen.

Ha valaki nem ismeri Istent, akkor az életéből hiányzik a béke. Az emberek igyekeznek önmagukat kényelembe és nyugalomba helyezni, de a szívük mélyén, legbelül mindig maradni fog valami békétlenség.

Azonban amikor megtérünk, Isten országa belénk költözik. Jézus Maga mondta, hogy „*Isten országa bennetek van*” (Lukács 17,21). És mi az Isten országa? „*Igazság, béke és Szent Lélek által való öröm*” (Róma 14,17). Ez egy kiváló eszköz a kezünkben: ha az emberek látják bennünk a békét, és érzik, hogy belőlük hiányzik ez a belső béke, ez sok embert bevonhat Isten országába. Nagyon sok ember tért meg éppen azért, mert találkozott keresztényekkel, és érezte, hogy ezekben az emberekben ott belül béke van.

Az Ige kijelenti, hogy az istenteleneknek nincs békéjük. Akik nem ismerik Istent, azoknak az életéből hiányzik az a mennyei béke, amelyre minden ember vágyik. De Ésaiás próféta a korábban már említett Igében azt jövendölte Jézusról, hogy „*békességünk büntetése rajta van.*” (Bár itt Jézus nevét nem

említi az Ige, hiszen Ésaías nem tudta, hogy a Messiást Jézusnak fogják hívni, az Újszövetségből tudjuk, hogy az Ésaías 53-ban leírt prófécia Jézus életében teljesedett be.)

Jézus pedig nem sokkal azelőtt, hogy elhagyta a földet, megmondta tanítványainak, hogy Ő azt a békét, ami Benne van, nekik fogja adni. A János 14,27-ben Jézus ezt mondja: *„Békességet hagyok nektek; az én békémet adom nektek: nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjon a szívetek, ne is féljen!”*

Jézus el tudja venni a szívünkéből a nyugtalanságot, és nekünk tudja adni az Ő békéjét. Isten békéje, az a béke, ami Jézusban van, a miénk lehet. Amikor befogadjuk Jézust, Vele együtt az Ő békéje is bejön az életünkbe. Onnantól fogva mi is naponta tapasztalhatjuk és élvezhetjük azt.

A boldog Isten dicsőségének evangéliuma

A „boldog Isten dicsőségének evangéliuma” kifejezés az 1Timóteus 1,11-ben szerepel: *„A boldog Isten dicsőségének evangéliuma szerint, amely rám bízott.”*

ISTEN BOLDOGSÁGA

Tudtad, hogy Isten boldog? A fenti igén kívül ezt még egy másik vers is kijelenti: *„Amit a maga idejében megmutat ama boldog és egyedül hatalmas, a királyok Királya és az urak Ura”* (1Timóteus 6,15).

Isten nem szomorú, bánatos, depressziós Isten. Ő boldog! A világban tapasztalt sok gonoszság ugyan szomorúságot okoz Neki, de ettől Ő még nem lesz boldogtalan. A Benne lévő boldogságot ezek a bajok nem tudják elnyomni.

Miért evangélium ez? Mi ebben a jó hír? Mi hasznunk van nekünk Isten boldogságából?

A jó hír az, hogy Isten békéjéhez hasonlóan Isten boldogsága is a miénk lehet. Isten nem csak Önmagának tartogatja a boldogságát, hanem nekünk akarja adni azt.

Minden ember boldog akar lenni. A valóság azonban az, hogy nagyon nehéz boldog embert találni. A legtöbb ember senkit nem ismer, aki igazán boldog lenne. Miért? Azért, mert az emberek túlnyomó többsége nincs kapcsolatban avval a forrással, ahonnan a boldogság származik. Ez a forrás pedig a boldog Isten.

A boldogság utáni vágyat Isten oltotta az emberek szívébe, és egyedül Ő az, aki azt ki is tudja elégíteni. Ha valaki találkozik Istennel, és elkezd Vele járni, óriási boldogságot él át. Az én életemben sok jó dolog történt és történik, de semmit sem tudok ahhoz a boldogsághoz hasonlítani, amit Isten akkor adott nekem, amikor megismertem Őt.

A boldogság szó (vagy ragozott alakjai) száznál is többször fordul elő a Bibliában. Istennek tehát van üzenete számunkra a boldogságról. Ő szeret minket, és azt akarja, hogy boldogok legyünk.

Nézzünk meg néhány bibliai idézetet, amelyek arról szólnak, hogyan lehetünk boldogok:

„*Boldog nép az, amelynek Istene az Úr*” (Zsoltárok könyve 33,12). Mi, keresztények, Isten újszövetségi népe vagyunk. Nincs a földön még egy ilyen kiváltságos embercsoport. Lehet,

hogy nem mi vagyunk a leggazdagabbak, és világi mércével talán nem is vagyunk a legsikeresebbek. Azonban Isten itt van az életünkben, és ez mindennél többet ér. Ő megadja nekünk azt a boldogságot, amit sem pénz, sem hatalom, sem hírnév nem adhat meg az embernek.

Mielőtt a feleségemmel egybekeltünk, több helyet is megnéztünk, mielőtt kiválasztottuk azt a művelődési házat, ahol végül is megtartottuk a menyegzőnket. Ezen a helyen az igazgató feltűnően kedves, jó kedélyű férfi volt. Emellett még egy érdekességet tapasztaltunk: a beosztottai is vidámak, jókedvűek voltak. A vezető jelleme és érzelemvilága meghatározta a beosztottak hangulatát is.

Isten boldog. Ezért az Ő népe, az Őt követő emberek osztályrésze is a boldogság.

Zsoltárok 34,9: *„Érezzétek és lássátok meg, hogy jó az Úr! Boldog az az ember, aki benne bízik.”*

A boldogsághoz nem elég csak elhinni, hogy Isten létezik. Találkoznunk kell Vele, és meg kell éreznünk a jóságát. Ezen felül pedig bízunk kell Benne.

Ha Istennel járunk, Ő olyan feladatokkal bíz meg bennünket, amelyeknek a sikerére Ő lesz az egyetlen biztosítékunk. Meg kell tennünk bizonyos lépéseket, amelyekkel, ha Isten nem segítene, bajba jutnánk. A bizalmunk abban mutatkozik meg, hogy ilyenkor nem hátrálunk meg, hanem megtesszük azt, amit mond nekünk. Ő pedig meg fogja mutatni, hogy méltó a bizalmunkra. Nem fog cserben hagyni minket, hanem megjutalmaz azért, amiért bízunk Benne.

Zsoltárok 128,2: „*Boldog mindenki, aki féli az Urat, aki az Ő útjain jár.*”

Az Úr félelméről itt csak röviden írok. Először is: nem azonos az Istentől való félelemmel. A tűztől nem félünk, bár tudjuk, hogy ha rosszul bánunk vele, akkor kárt is okozhat nekünk. Istentől sem félünk, de tudjuk, hogy lát minket, és ha Neki nem tetsző módon viselkedünk, akkor rosszul járunk. Ha a tüzet megfelelően használjuk, akkor fényt és meleget biztosít számunkra, és sok egyéb hasznot hajt nekünk. Ha Istennek tetsző módon élünk, akkor Ő boldogá tesz minket.

„*Aki az Ő útjain jár.*” A földön csak egyetlen olyan út létezik, amely a tartós boldogsághoz vezet. Ez Isten útja. Az emberek túlnyomó többsége nem ismeri ezt, és nem ezen jár, ezért hiányzik életükből a boldogság. Azonban ha azon az úton járunk, amit Isten eltervezett és megmutat nekünk, az Ő Igéje megígéri, hogy boldogok leszünk.

A BOLDOG ISTEN DICSŐSÉGE

A Biblia azt mondja Istenről, hogy Ő „*a dicsőség Istene*” (ApCsel. 7,2). A világmindenségben jelenlévő minden dicsőség Isten uralma alatt áll. Ő dönti el, hogy ki, mikor és mennyit láthat vagy kaphat belőle.

Az emberiség állapotát Isten Igéje a Róma 3,23-ban így jellemzi: „*mindenki vétkezett, és híjával van Isten dicsőségének.*” A Károli-fordítás a „szűkölködnek” szót használja. A földön élő emberek tapasztalnak valamennyit Isten

dicsőségéből, de csak szűkösen. Kevesebbet, mint amennyi elég lenne.

A 8. Zsoltárból láthatjuk, hogy Isten adott dicsőséget az embereknek: *„Micsoda az ember, hogy megemlékszel róla? és az ember fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel koronáztad meg.”* Isten a földön az embereknek adta a legnagyobb dicsőséget. Nagyobb dicsőséget adott nekünk, mint az állatoknak, a növényeknek és az élettelen tárgyaknak.

De az a dicsőség, amit az emberek Istentől kaptak, még így is kevés. Az emberek szűkölködnek anélkül a dicsőség nélkül, amit csak az Istennel való személyes kapcsolat által kaphatunk meg.

Jézus halála előtt a főpapi imájában azt mondta, hogy Ő a dicsőségét a tanítványainak adta. János 17,20-23: *„De nem csak értük imádkozom, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd bennem; hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te bennem, Atyám, és én benned, hogy ők is egyek legyenek bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egy vagyunk: Én bennük, és te bennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amint engem szeretted.”* Az Atya Jézusnak nagy dicsőséget adott. Többet, mint előtte bárkinek. Jézus pedig ezt a dicsőséget a tanítványainak adta és azoknak, akik hisznek Benne és követik Őt.

Ennek a dicsőségnek a célja az, hogy a keresztények egységben legyenek, a világ pedig a keresztényeket látva ismerje fel, hogy Jézus a Megváltó, az Üdvözítő, akit az Atya a világra küldött.

A hívők egységéről olvashatunk János első levelében is: János a levél első részében leírja, mi a feltétele annak, hogy a hívők közösségben legyenek egymással: *„Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással.”*

A dicsőség görögül *doxa*, ami látható, világos dicsőséget is jelent. Ez a dicsőség lehet fényes, világító is. Jelenések 21,23: *„És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége világosította meg”*. Isten dicsősége világosságot ad nekünk, és akkor közösségben, egységben vagyunk egymással.

A mai helyzet nyilvánvalóan mutatja, hogy a keresztényeknek is még többre van szükségük Isten dicsőségéből. A Krisztus Testében, az Egyházban nagyon erős a megosztottság. Felekezetekre és egymástól idegenkedő csoportokra vagyunk felosztva. Amikor Isten dicsőségéből elegendő lesz Isten népe között, olyan egységben leszünk egymással, mint az Atya a Fiúval. Erről az Egyházzal a nem-hívők könnyen megláthatják majd, hogy valóban Istent képviseli.

Hogyan szerezhethetünk többet Isten dicsőségéből? Úgy, hogy Istennel járunk, és vállaljuk mindazokat a nehézségeket és megpróbáltatásokat, amelyek eközben érnek minket. *„Mert a mi*

pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk” (2Korinthus 4,17).

Isten országában az örökkévalóságon át Isten dicsősége fog világítani. És mi lesz a mi sorsunk? Ott nem ugyanebben a testben fogunk lakni, amelyben ezen a földön. Új, szellemi testet kapunk majd Istentől, amely a mostaninál sokkal nagyobb dicsőséggel lesz felruházva. (1Korinthus 15,35-43.)

Amikor Jézus a mostani világ elmúlásáról beszélt, így írta le az üdvözülők állapotát: *„Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az Ő Atyjuk országában”* (Máté 13,43). Tehát Mennyei Atyánk országában úgy fogunk világítani, mint most a nap. Ilyen dicsőséget fog Isten nekünk adni, amely örökké velünk lesz.

Isten kegyelmének evangéliuma

Az „Isten kegyelmének evangéliuma” kifejezés Pál apostol szájából hangzott el, amikor az efezusi gyülekezet előjáróinak mondta el búcsúbeszédét. Apostolok Cselekedetei 20,24: *„De semmivel sem gondolok, még az életem sem drága nekem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet az Úr Jézustól kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”*

Pál számára olyan fontos volt, hogy az Isten kegyelmének evangéliumát hirdesse az embereknek, hogy ehhez képest még az életét sem értékelte sokra. Kijelentette, hogy ezt az evangéliumot akkor is hirdetni fogja, ha ez az életébe kerül.

Az 1Péter 5,10 így nevezi Istent: *„A minden kegyelem Istene”*. Isten kegyelmes, és az Ő kegyelme örökkévaló, vagyis soha nem fogy el. De mi is az a kegyelem?

A kegyelem görögül *kharisz*. A *khairó* igéből származik, ami azt jelenti, örülnök. Isten életérzése a sugárzó, kiáradó öröm.

Istent az öröme arra indítja, hogy megossa azt másokkal és jót tegyen az emberekkel.

A *kharisz* a szóból képezik a görög *khariszma* szót, ami ajándékot jelent. A Károli-fordításban többször találkozunk a „kegyelmi ajándék” kifejezéssel. Ez a görög *khariszma* szó fordítása. Isten kegyelme és az ajándékozás tehát szorosan összetartoznak.

A kegyelem az, amit Isten anélkül ad az embereknek, hogy megérdemelnék. Ajándékot nem azért adunk, mert a másik megérdemli, hanem azért, mert örömet akarunk szerezni neki. Isten jó hozzánk, szeret minket, és örömet akar szerezni nekünk. Mi nem érdemlünk Tőle semmit, de Ő szeret minket, ezért akar nekünk *adni*.

Ez történt akkor is, amikor a Fiát odaadta értünk. Isten kegyelmét talán ismét a János evangéliuma 3,16 mutatja be legjobban: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* Isten nem azért adta értünk Jézust, mert megérdemeltük, hanem azért, mert szeretett minket.

„Krisztus, amikor még erőtlenekek voltunk, a maga idejében meghalt a gonoszokért. Bizonyára az igazért is alig hal meg valaki; ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig az irántunk való szeretetét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk” (Róma 5,6-8). Jézus nem azért halt meg értünk, mert jók voltunk. Mi nem jók voltunk, hanem bűnösök, akik vétkeztünk Isten ellen. Az Ő kegyelme és szeretete azonban nagyobb a bűneinknél,

ezért Krisztus eljött értünk, hogy jó útra térítsen és igaz emberekké tegyen minket.

Róma 3,24: *„Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.”* A kegyelmet ingyen kapjuk. Csak egyvalamit kell tennünk ahhoz, hogy a miénk legyen: el kell fogadnunk.

Mivel azok a dolgok, amiket Isten felajánl nekünk, a felajánlás pillanatában még nem láthatók, ezért az elfogadásukhoz hitre van szükségünk. Amit Ő kegyelemből felajánl nekünk, azt mi hittel fogadjuk el. *„Mert kegyelemből tartattatok meg, [kaptatok üdvösséget] hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék”* (Efezus 2,8-9).

Nem mondhatjuk, hogy „Én ezt meg ezt tettem, ezért Istennek ezt és ezt kell adnia nekem.” Isten kegyelemből ad nekünk, nem az érdemeink miatt. Azért kell megértenünk Isten kegyelmét, hogy ne próbáljuk meg kiérdemelni Isten áldásait. Azokat nem lehet kiérdemelni, csak elfogadni.

Több vallás azt sugallja, hogy akkor kerülhetsz kapcsolatba Istennel, ha elég jó emberré válsz. A Biblia azonban nem mond ilyet. Isten szeret minket, és kapcsolatba akar lépni velünk. Amikor még a bűneinkben vagyunk, Ő hív minket. Ha meghalljuk az Ő hívó szavát, és megnyitjuk magunkat előtte, akkor Ő belép az életünkbe, és megajándékoz minket az Ő kegyelmével.

Zsoltárok 63,4: „*a te kegyelmed jobb az életnél*”. Amikor Isten kegyelmével találkozunk, nagyobb örömet élünk át, mint amit Isten nélkül valaha is tapasztalhatnánk ebben az életben.

Istennél rengeteg kegyelem van. Ő nem szegény Isten, hanem gazdag kegyelemben. (Róma 10,12.) Az egész világmindenség az Övé. Mit akar tehát tenni az Ő kegyelme gazdagságával? Megtudhatjuk a 2Korinthus 9,8-ból: „*Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségtek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek*”.

Minden kegyelemmel Isten rendelkezik. Minden, ami jó, Tőle származik. Ő pedig nem csak adogatni, porciózgatni akarja nekünk a kegyelmet, hanem ránk akarja árasztani. Azt akarja, hogy úgy érjen minket a kegyelem, mintha dézsából vizet öntetnének ránk. Ha ez megtörténik, akkor mindig, mindenből, amire szükségünk van, elegendő lesz számunkra, sőt még ennél is több lesz a birtokunkban, hogy másokkal is jót tehesünk.

Ezt az állapotot, amelybe Isten helyezni akar minket, a *bőség* szó írja le. Isten azt akarja, hogy bőségben éljünk érzelmi, anyagi és minden egyéb területen. Azt akarja, hogy megelégedjünk, és ne az okozza nekünk a legnagyobb örömet, ha még több pénzhez, hatalomhoz, gyönyörhöz, vagy bármi egyébhez jutunk, hanem az, ha másokkal jót tehetünk.

Az előzőhöz hasonló tartalmú Ige található a Róma 8,31-32-ben: „*Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*” Isten

megmutatta a kegyelmét akkor, amikor Jézust odaadta értünk. Ebből láthatjuk, milyen bőkezű hozzánk. A mennyből a legértékesebbet választotta ki és küldte le a földre. Nem ezüstöt vagy aranyat, hanem az Ő egyszülött Fiát. Hozzá képest minden csak másodlagos, sokkal csekélyebb értékű. Ha Isten kész volt a legdrágábbat, az Ő Fiát odaadni értünk, akkor a kevésbé értékes dolgokat is szívesen nekünk adja.

Isten *mindent* nekünk akar adni. Ránk akarja árasztani *minden kegyelmét*, hogy mi ezáltal bőségben éljünk. Ha még hiányzik valami az életedből, ha szükséged van még valamire, amit nem kaptál meg, akkor tudd, hogy Isten tartogatja számodra. Ha az Ő útján jársz, akkor a megfelelő időben meg is kapsz Tőle *mindent*.

Pál evangéliuma

Ez a cím talán többek számára furcsán hat, de a Biblia említi. Pál apostol a Rómabelieknek szóló levelében ezt írja: „Azon a napon, melyen az Isten megítéli az emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által” (Róma 12,16). Pál tehát azt mondta: *az én evangéliumom*, vagy más helyeken ezt: *a mi evangéliumunk*. Ezért viseli ez a fejezet a Pál evangéliuma címet.

Pál apostol leveleiben hatszor ír az ő evangéliumáról, és ezek közül először a fentebb említett részt vizsgáljuk meg először.

ISTEN ÍTÉLETE

Isten egy napon majd megítéli az emberek titkait. Az evangéliumba Isten ítélete is beletartozik. A Zsidók 9,27 így szól: „*elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik*”. Az ítélet után pedig az emberek két különböző helyre fognak kerülni.

Amikor az evangéliumot hirdetjük, fontos, hogy teljes képet nyújtsunk a valóságról. Nem elég azt mondanunk, hogy Istennek van egy csodálatos országa, ahová be lehet jutni. Van ugyanis egy másik hely is, és akik nem Isten országába mennek, azok erre a helyre kerülnek. Ennek a helynek a neve: pokol.

Lukács evangéliuma 16. részében olvashatunk egy részt egy olyan emberről, aki a pokolba került. Akik Isten akaratával ellentétesen élnek ezen a világon, a tűz és kénkő tavában fognak szenvedni az örökkévalóságon át.

Pál azt írta, hogy Isten megítéli az emberek szívének titkait. Az emberek annak alapján ítélnék, amit látnak és hallanak, de Isten ismeri a szívünket, és ismeri a titkainkat is. Szinte minden ember életében vannak olyan részletek, amiket nem akar mások tudomására hozni, Isten azonban ezeket a részleteket is ismeri.

Jézus ismerte az előkelő farizeusok és írástudók szívét, ezért mondta nekik, hogy *„a vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában”* (Máté 12,31). Jézus azt is mondta, hogy *„ami az emberek előtt magasztos, az Isten előtt utálatos”* (Lukács 16,15).

Amikor Sámuel próféta meglátta Dávid testvérét, az erős, nagy termetű Eliábot, Isten így szólt hozzá: *„Ne nézd a külsejét, se termetének nagyságát, mert megvettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van”* (1Sámuel 16,7).

Nézzünk meg néhány Igét, amelyek arról szólnak, miért kárhoznak el emberek. A Galata 5,19-21 átfogó bűnlistát tár elénk: *„A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, mégpedig ezek:*

házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, gyűlölködés, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók, melyekről előre mondom nektek, amint már korábban is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekszenek, nem fogják örökölni Isten országát.”

Van-e olyan ember, aki ne követett volna el ilyen bűnöket? Biztos vagyok benne, hogy nincs. Amikor elérjük azt az életkort, amelyben képesek vagyunk döntéseket hozni és azok szerint cselekedni, a bűnök is bejönnek az életünkbe. Ha be akarunk jutni Isten országába, szükségünk van arra, hogy Isten megbocsássa a bűneinket, és ne azok szerint ítéljen meg minket.

A Jelenések könyvében további három felsorolást találunk azokról, akik el fognak kárhozni. A 21,8 ezt írja: *„A gyáváknak pedig és hitetleneknek, és utálatosoknak és gyilkosoknak, a paráznáknak és varázslóknak, a bálványimádóknak és minden hazugoknak része a tűzzel és kénkövel égő tóban lesz, ami a második halál.”*

A 27. vers azokról szól, akik nem mehetnek be a mennyei Jeruzsálembe: *„És nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik, hanem csak azok, akik be vannak írva az élet könyvébe”.*

22,14-15: *„Boldogok, akik megtartják az Ő parancsait, hogy joguk legyen az élet fájához, és bemehessenek a kapukon a városba. De kinn maradnak az ebek, a varázslók és a paráznák, a gyilkosok és a bálványimádók, és mindenki, aki szereti és*

szólja a hazugságot.” Érdekes, hogy a legutóbb említett három Igében a felsorolás végén a hazugság szerepelt.

Az Isten országába való bejutás egyik legfontosabb kulcsa az igazság szeretete. A titkaink között nagyon fontos az – amit az emberek talán nem látnak rajtunk –, hogy mennyire szeretjük az igazságot.

AZ ÍTÉLET SZINTJEI

Isten mindenkit igazságosan ítél. Lehetséges-e tehát az, hogy olyan ember is a mennybe kerüljön, aki nem tért meg?

Erre a kérdésre különböző keresztények és keresztény csoportok különböző válaszokat adnak. Vizsgáljuk meg tehát gondosan, mit mond Isten Igéje.

Róma 2,11-16: *„Mert Isten előtt nincs személyválogatás. Mert akik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek el: és akik a törvényt ismerve vétkeztek, azok a törvény alapján lesznek megítélve. (Mert nem azok igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, akik a törvényt megtartják. Mert amikor a pogányok, akik nem ismerik a törvényt, természetből a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényük nem lévén, önmaguknak szabnak törvényt. Evvel megmutatják, hogy a törvény cselekedetei be vannak írva a szívükbe. Erről együtt bizonyosságot tesz lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.) Azon a napon, amelyen az Isten megítéli az*

emberek titkait az én evangéliumom szerint a Jézus Krisztus által.”

Az ószövetségi törvény után Isten ma az erkölcsi törvényen felül a hit törvényét, az Evangéliumban való hitet várja el az emberektől. Aki hallja az Evangéliumot, azt Isten elsősorban aszerint fogja megítélni, hogy hogyan reagált rá. *„Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és bemerítkezik, üdvözülni fog, aki nem hisz, elkárhozik”* (Márk 16,15-16).

De mi a helyzet azokkal, akik nem hallották?

Ha valaki nem hallotta az Evangéliumot, akkor is létezik egy törvény, amelyet Isten már a szívébe helyezett. Isten az illetőt ekkor eszerint a törvény szerint fogja megítélni. Ha valaki nem kerül kapcsolatba Isten Igéjével, de aszerint a törvény szerint jár, amelyet Isten minden ember szívébe beír, akkor igaz lehet Isten előtt. A Biblia pedig több helyen ír arról, hogy az igazak üdvözlnek. Máté 25,46: *„És ezek elmennek majd az örök gyötöremre; az igazak pedig az örök életre.”*

Egyszer odament Jézushoz egy gazdag ember, és megkérdezte tőle, mit kell tennie ahhoz, hogy örök élete legyen? Érdekes megfigyelni, hogy Jézus válasza az erkölcsi területekre vonatkozott (Máté 19,16-19).

Napjainkban az emberek erkölcsi életük igen messze járnak az isteni törvénytől. A mi nemzedékünkre pontosan ráillik az, amit Jézus a sajátjáról mondott, amikor azt *„gonosz és házasságtörő nemzedék”*-ként jellemezte (Máté 12,39), valamint az is, amit

Pál írt a sajátjáról, amikor „*elfordult és elfajult nemzedék*”-nek nevezte (Filippi 2,15).

Isten akaratának és Szavának ismeretéről olvashatunk a Lukács evangéliuma 12. részében, még ha nem is pontosan ezeket a szavakat használja. Ezen a helyen Jézus arról beszél, hogy egy ház ura elmegy otthonról, és szolgálait otthon hagyja. Amikor hazaérkezik, megítéli a szolgálakat.

A Föld ura Jézus. Ő elhagyta ezt a világot, de egy napon majd visszajön, és megítéli az embereket. Lukács 12,47-48: „*És az a szolga, aki ismerte ura akaratát, de nem végezte el, vagy nem cselekedett annak akarata szerint, sokkal lesz megbüntetve; aki pedig nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett büntetésre méltó dolgokat, kevesebbel lesz megbüntetve. És akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.*” Isten igazságos, és ha valaki nem ismeri az Ő akaratát, azt enyhébben ítéli meg.

Amikor Jézus visszatér a földre, Maga elé fogja állítani a népeket. Ennek az ítéletnek az alapja az lesz, hogyan bántak az emberek a felebarátaikkal. „*Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám.*” (Lásd Máté 25,31-46.) Akiket Isten ezen szempontok szerint igaznak ítél, azok *elmennek az örök életre*, vagyis üdvözülnek, a többiek viszont az *örök büntetésre*, vagyis elkárhoznak.

Aki hisz Jézusban, annak jók az esélyei. Jézus ugyanis megmondta, hogy a Benne hívők nem fognak kárhoztatás alá

esni. *„Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem átment a halálból az életre”* (János 5,24). Emellett azonban biztos az is, amit Pál a Korinthusiaknak írt: *„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt”* (2Korinthus 5,10).

A hívőknek Isten a hitükért már üdvösséget adott. Isten azonban mindenkit meg fog ítélni, mégpedig a cselekedetei szerint. Jelenések könyve 20,12: *„És láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket az Isten előtt állni, és könyvek nyitattak meg, majd egy másik könyv nyitott meg, az élet könyve, és megítélték a halottakat azokból, amik a könyvekbe voltak írva, cselekedeteik szerint.”*

Amikor megtérünk, Isten beírja a nevünket az élet könyvébe. Egy alkalommal, amikor Jézus elküldte a tanítványait prédikálni, azok nagy lelkesedéssel tértek vissza Hozzá, mivel sok beteget meggyógyítottak, és sok gonosz szellemet kiűztek. Jézus azonban ezt mondta nekik: *„De ne annak örüljete, hogy a szellemek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a neveitek fel vannak írva a mennyben”* (Lukács 10,20).

A lényeg az, hogy Isten beírja a nevünket az élet könyvébe, és ne törölje ki onnan. A Jelenések könyvében ezt olvassuk: *„Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből”* (Jelenések 3,5). Kulcsfontosságú, hogy amikor Isten megítél minket, a nevünk benne legyen az élet könyvében.

A HALLOTT EVANGÉLIUM

Isten tudja, hogy hallottuk-e az Evangéliumot, és felelősnek tart azért, hogyan válaszoltunk rá. Ezen belül azonban azt is figyelembe veszi, hogy az evangéliumot milyen formában hallottuk.

Erről szól a János 15,22: *„Ha nem jöttem volna, és nem beszéltem volna nekik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniük a bűnüket.”* Nem lenne igazságos Istentől, ha egy Közép-Ázsiában élő embert, aki soha nem hallotta az Evangéliumot, ugyanúgy ítélné meg, mint egy olyan embert, akit megtért és újjászületett hívő szülők neveltek fel. Isten ítélete különböző emberek esetében különböző lesz.

24. vers: *„Ha azokat a cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, amelyeket senki más nem tett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat.”* Jézus földi szolgálatát rengeteg jel és csoda kísérte. Ezeknek igen komoly volt a meggyőző erejük.

Ha az Evangélium hirdetését jelek és csodák kísérik, akkor általában sokkal több ember tér meg, mint máskor. Isten figyelembe veszi azt is, hogy az emberek mennyire hiteles formában hallották az Ő üzenetét. Ha valaki hiteles formában, tisztességes emberektől, jelek és csodák kíséretében hallja az Evangéliumot, és úgy is elutasítja, akkor számára valóban nincs mentség.

„Hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel? Amelyet az Úr hirdetett először, azok pedig, akik hallották, megerősítették ezt számunkra, Isten pedig velük együtt

tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szent Lélek ajándékaival, amelyeket akarata szerint osztott szét” (Zsidók 2,3-4).

Jézus világosan megmondta, hogy azok a régi városok, amelyekben az emberek szörnyű bűnökben éltek, de nem látták a csodáit, enyhébb ítélet alá fognak esni, mint azok, amelyekben a legtöbb csodáját tette:

„Akkor azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodája történt, feddeni kezdte, mert nem tértek meg: »Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, régen megtértek volna zsákban és hamuban! De mondom nektek: Tírusznak és Szidónnak elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint nektek. Te is, Kapernaum, aki az édig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz levettetni! Mert ha Szodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, megmaradt volna a mai napig. De mondom nektek, hogy Szodoma földjének elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint neked«” (Máté 11,21-24).

Amikor Jézus prédikálni kezdett, az üzenete nem úgy szólt, hogy: *„Térjete meg, különben a pokolba juttok!”*, hanem így: *„Térjete meg, mert közel van a mennyek országa”* (Máté 4,17). A János 3,17-ben pedig ezt mondja: *„Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa.”*

Ez azonban természetesen távolról sem jelenti azt, hogy azok az emberek, akik nem hallották az Evangéliumot, könnyedén a

mennybe jutnak. Egyáltalán nem! Sok ember kerül a pokolba, és sokan fogják a tűz és kénkö távában tölteni az örökkévalóságot. Ez nagyon kemény, rettenetes, viszont igazságos büntetés lesz az emberek bűneiért.

Ha Isten amúgy is igazságosan ítél, ez nem jelenti azt, hogy nem is kell hirdetnünk az Evangéliumot? Természetesen nem. Először is, Jézus megparancsolta, hogy hirdessük az evangéliumot (Márk 16,15).

Ezt egyrészt azért kell tennünk, mert az Evangéliumban való hit az egyetlen biztos módja az üdvözülésnek. *„Nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Isten ereje az minden hívő üdvösségére”* (Róma 1,16). Ha valaki nem tért meg, és nem hisz az Evangéliumban, egyáltalán nem lehet biztos abban, hogy a halála után hol fogja tölteni az örökkévalóságot. Azonban ha valaki megtér, örök életet és az üdvössége felől bizonyosságot kap Istentől. A hívők tudják, hogy örök életük van, és ez a bizonyosság minden földi kincsnél sokkal többet ér.

Az Evangélium hirdetésével sok embert megmentünk a kárhozattól. Sok ember tart a pokol felé. Számukra a Jézus Krisztusban való hit a kárhozattól való menekülést jelenti. *„Tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg a tévelygés útjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez”* (Jakab 5,20). Amikor egy ember elfordul a bűneitől és Istenhez tér, új útra lép. Csak így, a megtéréssel kezdetünk el azon az úton járni, amely tetszik Istennek, és amelyen a bűn nem uralkodik rajtunk.

Az Evangéliumot azért is kell hirdetnünk, mert Jézus akkor fog visszajönni erre a földre, ha már minden emberhez eljutott

az Ő országáról szóló jó hír: „*És az Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jön el a vég*” (Máté 24,14). Amikor Jézus visszajön erre a földre, elveszi innen az átkot, a bűnt és a sátán hatalmát, és a jelenleginél sokkal jobb rendet fog megvalósítani az Ő uralma alatt.

A MEGERŐSÍTÉS

Róma 16,25: „*Annak pedig, aki titeket megerősíthet az én evangéliumom és a Jézus Krisztus hirdetése szerint...*” Pál következő jó híre a hívőknek az, hogy Isten megerősítheti, vagyis erős emberekké teheti őket. Nem azt írja, hogy Isten minden hívőt megerősít, hanem azt, hogy megerősíthet.

Ezen a világon az emberek különböző mértékben rendelkeznek lelki erővel. Vannak erősebb és vannak gyengébb emberek.

Isten örömhíre az, hogy a gyengék, akik rendszeresen vesztesek voltak emberi kapcsolataikban, akiket a többiek elnyomtak, kihasználtak, akik próbálkozásaikban többnyire kudarcot vallottak, akiket került a siker, most erősekké válhatnak. Isten akarata az, hogy a Benne hívők megerősödjenek.

A világban sokan úgy gondolják, hogy a keresztények gyenge emberek. Úgy gondolkodnak rólunk, hogy jó balekok vagyunk, akiket könnyű kihasználni. Ez sajnos néha igaz is, de az, hogy

kerüljük az erőszakosságot, nem jelenti azt, hogy gyengének is kell lennünk.

Ha Istennel járunk, Ő megerősít minket, és megtanít arra, hogyan védjük meg magunkat az emberek ravaszságával és erőszakosságával szemben. Megtanít arra, hogy a rosszat hogyan győzzük le a jóval.

Pál apostol a Filippi 4,13-ban így ír: *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”* Hogyan erősít meg minket Krisztus? Ha az Ő útján járunk, akkor különböző próbákon visz keresztül minket. Ezen próbák során megedződik a jellemünk, és megsokasodnak a lelki energiáink. Ha Istennel járunk, egyre erősebbekké válunk, és eljuthatunk arra a pontra, amelyre Pál, aki ezt mondta: *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”*

TOVÁBBI RÉSZLETEK

Röviden nézzük meg még a „Pál evangéliumáról” szóló másik négy Igét is:

2Korinthus 4,3-4: *„Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe.”* Amikor az evangéliumot hirdetjük, gonosz szellemi erők igyekeznek visszatartani az embereket attól, hogy meglássák, milyen jó hírt hallanak, és megragadják az üdvösséget. A hívők feladata az, hogy hirdessék az evangéliumot, és imádkozzanak

azért, hogy „e világ istene,” a sátán minél kevesebb sikerrel akadályozza az Evangélium terjedését.

2Timóteus 2,8: *„Emlékezz meg arról, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból, aki a Dávid magvából való az én evangéliumom szerint.”* Jézus feltámadását a Jézus Krisztus evangéliumában már tárgyaltuk. A Biblia több helyen írja, hogy Jézus Dávid király leszármazottja. A kiválasztott nép, a zsidók évszázadokon át várták a Messiást, „Dávid fiát.” Jézus ebben különbözik az összes többi vallásalapítótól. Ő nem csak úgy született, mint az összes többi ember. Jézus földi származása is több évszázados próféciák beteljesülése volt.

1Thesszalonika 1,5: *„A mi evangéliumunk nálatok nem csak szóban áll, hanem erőben is, Szent Lélekben is, teljes bizonyossággal is; amiképpen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek tiértetek.”* Amikor Pál az Evangéliumot hirdette, a Szent Lélek ereje megnyilvánult, és bizonyította azt, hogy az általa hirdetett beszédek nem csupán emberi bölcsességből, hanem Istentől származtak.

2Thesszalonika 2,13-14: *„Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek értetek testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kezdettől fogva kiválasztott titeket Isten az üdvösségre, a [Szent] Lélek megszentelő munkája és az igazságban való hit által; amire elhívott titeket a mi evangéliumunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére.”*

„A [Szent] Lélek megszentelő munkája...” Amikor megtérünk, és teljes szívvel odaszánjuk magunkat arra, hogy Isten akarata szerint éljünk, Isten megszentel minket, vagyis

elválaszt minket a világtól, hogy az Ő népe legyünk. Ha az Ő útján járunk, ezután is folyamatosan megszentel minket. Megtisztít és megszabadít minket a bűneinktől, és egész személyiségünket jobbá alakítja.

„*A mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére...*” A boldog Isten dicsőségének evangéliumáról szóló fejezetben már bővebben írtam arról, hogy az Atya a dicsőségét Jézusnak adta, Jézus pedig a hívőknek adja ezt a dicsőséget. Pál evangéliuma természetesen nem tér el attól az Evangéliumtól, amit Isten a Biblia többi részén elénk tár.

A körülmetélés és a körülmetéletlenség evangéliuma

Ezekről az evangéliumokról a Galata 2,7-ben olvashatunk: *„látták, hogy rám van bízva a körülmetéletlenség evangéliuma, mint ahogyan Péterre a körülmetélésé.”*

A keresztények kezdetben „két evangéliumot” hirdettek: egyet a zsidóknak, és egyet a pogányoknak. Jézus zsidó volt, és az Evangélium először a zsidók közt terjedt el. A megtért zsidók továbbra is megtartották a Mózesi Törvényt. Nem ették meg a tisztátalan állatok húsát, megtartották a szombatot és az ószövetségi szertartásokat.

Ebből azonban hamarosan konfliktusok támadtak. Péter apostol egyszer bement egy római százados házába, és ott hirdette nekik a Jézusról szóló Jó Hírt. Az ott lévő emberek megtértek, de a zsidók kérdőre vonták Pétert. A római „pogányok” ugyanis a zsidó törvények szerint tisztátalan

emberek voltak, tisztátalan volt a házuk is, és amikor Péter bement hozzájuk, ő maga is tisztátalanná vált.

Voltak olyan zsidó hívők, akik a pogányokra is rá akarták kényszeríteni a Mózesi Törvényt. Pál apostol komoly vitába keveredett velük, ezért az apostolok összegyűltek Jeruzsálemben, és megállapították, Isten nem akarja, hogy a nem-zsidók megtartsák a törvényt. (Az eseményről az Apostolok Cselekedetei 15. részében olvashatunk.) Mindössze négy dologtól kellett tartózkodniuk: *„Mert tetszett a Szent Léleknek és nekünk, hogy semmi több teher ne legyen rátok vetve ezeken a szükséges dolgokon kívül: hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a megfulladt állattól és a paráznaságtól.”*

Pál apostol azonban ennél is tovább ment. Ő ezt mondta: *„Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem csak az új teremtés”* (Galata 6,15). Ő tehát a körülmetélkedésnek semmi értéket nem tulajdonított, sőt egyenesen károsnak tartotta: *„Íme, én Pál mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus nektek semmit sem használ.”*

Az Újszövetség számunkra Pál apostol szavait őrizte meg, ránk tehát a körülmetéletlenség evangéliuma vonatkozik. A zsidó törvényt nem kell megtartanunk. Erről világosan ír a Róma 10,14: *„Mert a törvény vége Krisztus minden hívő igazságára.”* Az Ószövetségben az igaz ember a törvény megtartója volt, Isten azonban ma hit által teszi igazzá mindazokat, akik Hozzá jönnek. Aki hit által megigazult, annak

már nem kell megtartania az ószövetségi törvényeket. Ez *minden hívőre* vonatkozik, származásától függetlenül.

Pál világosan megírja, hogy ha valaki a megtérésekor nem volt körülmetélkedve, akkor utána ne metélkedjen körül: *„Körülmetélten hivatott el valaki? Ne tüntesse el. Körülmetéletlenül hivatott el valaki? Ne metélkedjen körül”* (1Korinthus 7,18).

Az Újszövetségben a körülmetélkedés új jelentést kapott. Már nem fizikai dolog, hanem szellemi. Isten a megtérésünkkor a szívünket metéli körül. *„Az részesül dicséretben – mégpedig nem emberektől, hanem Istentől –, aki belsejében zsidó, aki nem betű szerint, hanem szívében a Szellem által van körülmetélve”* (Róma 2,29).

A Kolossé 2,11 is azt mondja, hogy körül vagyunk metélve, de nem fizikailag: *„Benne vagytok körülmetélve is, de nem kézzel végzett körülmetéléssel, hanem a Krisztus szerinti körülmetéléssel, a bűn testének levetése által.”*

A jó hír számunkra az, hogy nem vagyunk egy szigorú és aprólékos törvény alá rendelve. Nem kell egy törvénykönyv számtalan pontját megtartanunk minden részletre kínosan ügyelve. Amikor megtérünk, Isten a törvényét a szívünkbe írja, és ezáltal segít nekünk, hogy helyesen éljünk. Ez sokkal többet ér, mint egy kézzel elvégzett szertartás.

Van azonban egy kivételes eset, amelyben keresztények is megtarthatják az ószövetségi törvényt. Ez pedig az, ha zsidó származású keresztények zsidó nem-keresztények közt élnek. Ha ilyen esetben az, hogy a keresztény zsidó megtartja a Mózesi

törvényt, hozzájárul ahhoz, hogy a nem-keresztény zsidó megtérjen, akkor a Biblia javasolja a törvény megtartását. Pál így ír erről: *„A zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem... Mindenkinék mindenné lettem, hogy minden módon megmentsek némelyeket. Ezt pedig az evangéliumért teszem”* (1Korinthus 9,20. 22-23).

Amikor a törvényt megtartó emberek között vagyunk, lehet, hogy könnyebben elfogadnak minket és az üzenetünket, ha mi is megtartjuk az ő törvényeiket. Az Evangélium a világon a legfontosabb üzenet. Ezért minden becsületes és tisztességes módot felhasználhatunk, hogy másokkal megismertessük.

Az örökkévaló evangélium

A Jelenések könyve 14,6-ban János apostol egy mennyei jelenetről számol be: *„És láttam egy másik angyalt az ég közepén repülni; nála volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakóinak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek.”*

Úgy gondolom, hogy ezt az evangéliumot Isten még nem jelentette ki az embereknek. Részleteit ismerjük, de nem az egészet. Az idézett igeszakasz szerint az örökkévaló evangélium egy angyalnál volt. Arról nem esik szó, hogy Jánosnál vagy bármely embernél is ott lett volna.

Abban a korban, amelyben élünk, Isten azt a jó hírt akarja eljuttatni az emberekhez, amelyet ebben a könyvben is tárgyalunk. Most emberek hirdetik az evangéliumot olyan embereknek, akik még nem ismerik azt. A következő korban azonban egy angyal fogja hirdetni az örökkévaló evangéliumot.

Bár nem tudunk mindent arról, ami az örökkévalóságban az emberekre vár, néhány részletről azért tudósít minket a Biblia.

A legtöbb bibliafordításban szerepel egy kifejezés, amely így szól: „*örökkön örökké*”. Ez a kifejezés az Újszövetség eredeti nyelvén így hangzik: „*korok korain át*”. Ez azt jelenti, hogy az örökkévalóság korokra van felosztva, ezek a korok pedig szintén rövidebb koregységekre tagolódnak.

Gondoljunk arra, hogy azt az időszakot, amelyben emberek élnek a földön, egy kornak tekinthetjük, az emberiség történelmében azonban szintén több korszakot különböztethetünk meg. Az örökkévalóságot egy másik korban fogjuk tölteni. Erről beszél Jézus a Lukács 18,30-ban: „*aki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövődő korban pedig örök életet.*”

Röviden nézzünk meg néhány dolgot, amik az örökkévalóságban lesznek.

Az örökkévalóságban Isten uralkodik. 2Mózes 15,18: „*Az Úr uralkodik örökkön örökké.*” A jelenlegi világban Isten engedi, hogy az emberek azt tegyék, amit akarnak. Tehetünk olyat, ami tetszik Istennek, és olyat is, ami nem. Az örökkévalóságban azonban mindenki Isten tetszése szerint fog élni. Természetesen csak azok, akik a földi életükkel bebizonyították, hogy Isten akarata szerint kívánnak élni.

Azok a hívők, akik a földön elfogadják Jézus uralmát, az örökkévalóságban királyokként fognak uralkodni. Jelenések 22,5: „*az Úr, az Isten világossága fogja beragyogni őket, és királyokként fognak uralkodni örök korok korain át.*”

Azok, akik ezen a földön Istennek tetsző módon éltek, nem csak uralkodni, hanem fényleni is fognak. Dániel 12,2-3: *„Azok közül, akik a föld porában alszanak, sokan felébrednek majd: némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örökkévaló utálatra. Az okosok fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, örökkön örökké.”*

Az iménti igeszakaszból láttuk, hogy a halottak feltámadása után nem lesz mindenkinek jó dolga. Akik Isten akaratát elutasítják a földön, az örökkévalóságot kínlódással, gyötrelmek közt fogják eltölteni.

Már nincs messze az idő, amikor a földön egy igen gonosz rendszer uralma alá kerül a gazdaság irányítása. Ahhoz, hogy valaki ebben a gazdaságban részt vehessen, a jobb kezére vagy a homlokára fel kell vennie egy bizonyos jelet, amelyet a Biblia a fenevad bélyegének nevez. Ennek a rendszernek és vezetőjének a gonoszsága nyilvánvaló lesz. Azt fogja elvárni az emberektől, hogy Isten helyett őt imádják. Aki ezt megteszi, és felveszi a bélyegét, az örökkévalóságban gyöttrődni fog. Jelenések 14,11: *„az ő kínlódásuk füstje felmegy örökkön örökké, és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal azoknak, akik imádják a fenevadat és az ő képmását, és akik felveszik az ő nevének bélyegét.”*

A történelem folyamán Isten népének mindig voltak üldözői. Azt a hamis rendszert, amely a hívőket üldözte, a Biblia Babilon néven említi. Isten ezt a rendszert is el fogja ítélni. A rendszer fővárosát fel fogják gyújtani, és *„annak füstje felmegy örökkön örökké”* (Jelenések 19,3).

Isten igazságos ítéletének csúcspontjaként a sátánt is elítéli, akit a tűz és kénkő tavába vetnek majd. Jelenések 20,10: *„Az ördög pedig, aki elhitette őket, a tűz és kénkő tavába vettetett, ahol a fenevad és a hamis próféta is van, és gyötrődnek éjjel és nappal örökkön örökké.”*

A sátán ma viszonylag szabadon tevékenykedik ebben a világban, de ez nem lesz mindig így. Az örökkévalóságot gyötrelemben fogja tölteni. Azonban nem csak ő, hanem vele együtt mások is. Ez a legrosszabb, ami bárkivel megtörténhet. Ezért az üdvösség elfogadása és a kárhozat elkerülése az emberek legfontosabb dolga ezen a földön.

Az örökkévalóságban természetesen nem fogunk unatkozni. Ezt a mi földhöz ragadt elménkkel talán nehezen tudjuk elképzelni, de mégis így van.

Az egyik leggyakoribb elfoglaltságunk Isten, és az Ő Fia, Jézus dicsérete lesz. Ha valaki tetszik nekünk, azt szívesen dicsérjük. Isten pedig nagyon fog tetszeni nekünk, és őszintén, örömmel fogjuk dicsérni Őt. Zsoltárok 45,18: *„örökkön örökké dicsérnek majd téged a népek.”* Filippi 4,20: *„Az Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsőség mindörökkön örökké.”* 1Péter 4,11: *„mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön örökké.”*

Örömteli dolog tudni azt, hogy az örökkévalóságban jó dolgunk lesz.

Az Evangélium védelme

Végezetül vizsgáljuk meg azt a jelenséget, amit a Biblia „*más evangélium*”-nak nevez. 2Korinthus 11,4: „*Mert ha valaki odamegy hozzátok, és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más szellemet fogadtok be, nem akit kaptatok, vagy más evangéliumot, nem amelyet elfogadtatok, azt szépen eltűritek.*”

Pál itt megfeddi a korinthusiakat, amiért nem voltak eléggé „válogatósak”. Ha valaki közénk ment, és eléggé szimpatikusnak találták, akkor szívesen meghallgattak és elfogadtak tőle bármilyen tanítást, jót és rosszat is. Túlságosan nagy volt bennük a nyitottság. Hiányzott belőlük egy egészséges védelmi rendszer, amely megóvhatta volna őket a hamis tanítóktól és a hamis tanításoktól.

Pál nem örült ennek. Ő azt akarta, hogy a hívők ismerjék az Evangéliumot, ismerjék fel, ha valami különbözik attól, és utasítsák el.

Ma is léteznek olyan tanítások, amelyekről azt mondják, hogy „ez a helyes út”, holott nem az. Vannak emberek, akik elutasítják Jézus istenségét, és csak közönséges embernek vagy prófétának tartják. A Biblia azonban egyértelműen leírja, hogy Ő Isten, és Ő az egyetlen út, amely Istenhez vezet. Az Ő neve az egyetlen név, amely által üdvözülhetünk.

Vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy az egyháztagság belépőt jelent a mennybe. Ez nagy tévedés! Isten meg tud váltani téged, egy egyház vagy gyülekezet azonban nem. Nincs olyan ember, nincs olyan szervezet, és nincs olyan szertartás, amely által üdvözülhetünk. Az üdvösséget itt a földön csak megtérés, valamint a Jézusba és az Evangéliumba vetett hit által lehet elnyerni.

Olyan vallás is létezik, amelynek az alapítója azt állította, hogy megjelent neki egy angyal, és tudtára adta, hogyan találhat rá azokra a könyvekre, amelyek a Bibliából „hiányoznak”.

Pál apostol korában is voltak olyanok, akik más evangéliumot hirdettek. Velük kapcsolatban Pál igen keményen fogalmaz a Galatákhöz írt levelében: *„Csodálkozom, hogy Attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliumra hajlotok, holott nincs más; de némelyek megzavarnak titeket, és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát. Viszont ha még mi magunk, vagy mennyből való angyal hirdetne is nektek valamit azon kívül, amit nektek hirdettünk, legyen átkozott! Amint már korábban is megmondtuk, most ismét mondom: Ha valaki nektek más evangéliumot hirdet azon kívül, amelyet elfogadtatok, átkozott legyen!”* (Galata 1,6-9.)

Isten gyönyörködik azokban, akik az Ő evangéliumát hirdetik (Ésaiás 52,7). Azonban ha valaki meghamisítja az Ő Igéjét, és más evangéliumot hirdet, azt Isten megátkozza. Pál kétszer egymás után is kijelenti ezt. Megismétli, amit egyszer leírt: a más evangéliumok hirdetői átkozottak legyenek! Isten védi az Ő evangéliumát. Azt nem lehet büntetlenül meghamisítani.

De nem is érdemes, hiszen ez a legjobb hír, amit az ember hallhat. Ennél jobb hírt még kitalálni sem lehet. Ha valaki elkezdene azon gondolkodni, hogy milyen jó hírt vihetne valakinek, akit szeret, és a legmerészebb álmait mondaná el neki, azok is messze elmaradnának attól, amit Isten mond nekünk az Ő Jó Hírében. *„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem gondolt, amit Isten készített az Őt szeretőknek”* (1Korinthus 2,9).

Megtérés, újjászületés, örök élet

Az Evangélium csodálatos témájának vizsgálata után röviden összefoglalom, hogyan lehetnek a tieid az Evangélium áldásai.

A MEGTÉRÉS

Amikor Jézus prédikálni kezdett, azt várta, hogy akik hallgatják, higgyenek neki, és térjenek meg. Ezt olvassuk Róla: *„elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten országának evangéliumát: »Betelt az idő, és elközelített az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban«”* (Márk 1,14).

A Máté 4,17 így írja le Jézus üzenetét: *„Térjete meg, mert közel jött a mennyek országa.”* A mennyek országa már kétezer éve közel van hozzánk, és a megtérés által bejuthatunk oda.

Jézus egy alkalommal világossá tette a tanítványai előtt, hogy ha valaki be akar menni az Isten országába, akkor meg kell térnie. Ezt mondta: *„Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek,*

és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába” (Máté 8,13).

Mi az a megtérés? A megtérés egy döntés. Életünk legfontosabb döntése, amely sorsunkat egészen az örökkévalóságig meghatározza. Ez a döntés magában foglalja azt, hogy letérünk eddigi utunkról, és ezután Isten útján fogunk járni.

„Menjete be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a veszedelemre visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt” (Máté 7,13-14). Ez a szoros kapu a megtérés.

A megtérés Istenhez fordulást jelent. Eldöntöm, hogy ezután a bűn helyett Istent fogom szolgálni. *„Hirdettem, hogy bánják meg bűneiket, és térjenek meg az Istenhez” (Apostolok Cselekedetei 26,20).*

A megtérés azt is jelenti, hogy uralkodót váltunk. Eddig a sátán volt az életünk ura, mostantól fogva Istent választjuk urunknak. *„...a sátán hatalmából az Istenhez térjenek” (Apostolok Cselekedetei 26,18).* A legtöbb ember számára nehezen hihető, hogy a sátán hatalma alatt van, pedig ez az igazság. Az egész emberiség a sátán hatalma alá van vetve, és ez alól csak egyetlen módon lehet kiszabadulni: ha megtérünk Istenhez.

AZ ÚJJÁSZÜLETÉS

Amikor megtérünk, egy új életre térünk meg: „*a pogányoknak is megadta az Isten a megtérést az életre*” (Apostolok Cselekedetei 11,18). Amikor megtérünk „*az életre,*” Isten új életet ad nekünk, vagyis újjászületünk. Az újjászületés Jézus szavai szerint nélkülözhetetlen ahhoz, hogy bemehessünk Isten országába. „*Bizony, bizony mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát*” (János evangéliuma 3,3).

Ahhoz azonban, hogy újjászülessünk, egy kis áldozatot kell hoznunk. Új életet ugyanis csak akkor kaphatunk, ha előbb lemondunk a régiről. Jézus ezt mondta: „*Mert aki meg akarja tartani az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét értem és az evangéliumért, megtalálja azt*” (Márk 8,35). Aki a korábbi életét akarja folytatni, nem járhat Jézussal. Ha Ő belép az életünkbe, Vele teljesen új élet kezdődik.

Miért írom azt, hogy kicsi ez az áldozat, amikor az *egész életünket* kell feladnunk? Azért, mert amit helyette kapunk, az sokkal jobb. Ráadásul az örökkévalóságig tart. Olyan ez, mintha egy kis pénzmért tartanánk a kezünkben, és Isten egy nagy köteg papírpénzt ajánlana fel helyette. Ahhoz, hogy átvegyük a sok pénzt, ki kell nyitnunk a kezünket, és hagynunk kell, hogy az érme kiessen belőle. Istennel érdemes „üzletet kötni”.

JÉZUS BEFOGADÁSA

Amikor Jézus a földre jött, magával hozta azt, amit a Biblia „az élet”-nek és „örök élet”-nek nevez. Egy idézetből hamarosan látni fogjuk, hogy a kettő ugyanazt jelenti.

János evangéliuma ezt írja Jézusról: *„Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága”* (János 1,4). Az élet, az örök élet tehát Jézusban volt. Hogyan lehet a miénk az örök élet? Úgy, hogy ha befogadjuk Jézust. Az élet Benne van, tehát ha befogadjuk Őt, akkor Vele együtt az örök életet is befogadjuk.

„Akik pedig befogadták Őt, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, azoknak, akik hisznek az Ő nevében. Akik nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfi indulatából, hanem Istentől születtek” (János evangéliuma 1,12-13). Tehát ha befogadjuk Jézust, Isten újjá szül minket, vagyis örök életet ad nekünk.

Erről János első levelében is olvashatunk: *„ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet: akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban”* (5. rész 11-12. vers). Tehát abban van meg az örök élet, akiben megvan Jézus, az Isten Fia. Isten az örök életet az Ő Fiával együtt adja. Hogyan lehet bennünk az Isten Fia? Úgy, hogy befogadjuk Őt, amint azt az előbb már láttuk.

János így folytatja: *„Ezeket írtam nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van”* (13. vers). A *van* szó jelen időt fejez ki. Aki befogadta Jézust,

annak nem *lesz* örök élete, hanem már *van*. Amikor Jézust befogadjuk, elkezdődik számunkra az új, örök élet. Semmi más nem történhet velünk, ami evvel felérne.

AZ ÖRÖK ÉLET

Amiről a Biblia ír, és amiről ez a könyv is szólt: az örök élet a tiéd lehet. Ha eddig még nem tetted meg, most meghozhatod életed legfontosabb döntését. Megtérhetsz korábbi életedből, megbánhatod a bűneidet, elfogadhatod Jézust a bűneidből és a régi életedből való Megváltódnak. Elfogadhatod Jézust Uradnak, és új életet kezdhetsz Vele.

Ha meghozod ezt a döntést, mondd el ezt Istennek. Mondd el Neki, hogy mostantól fogva Vele akarsz élni. Mondd el Jézusnak, hogy befogadod Őt az életedbe.

Ha ezt szívből megteszed, Isten meg fogja hallgatni az imádat, és örök életet ad neked. Jézus bejön az életedbe, és teljesen megváltoztatja.

A Mennyország ajtaja nyitva áll előtted. Lépj be rajta! Szólj Istenhez, és kezd el Vele örökké tartó kalandodat!

Jegyzetek:

1. <https://hu.wikipedia.org/wiki/Kereszténység>

2. Ha szeretnél további információkat a szolgálatunkról, megtalálsz a következő helyeken:

Weboldal: <https://bibliaitanitasok.hu/>

YouTube csatorna: <https://www.youtube.com/@bibliaitanitasok>

Facebook: <https://www.facebook.com/bibliaitanitasok>

Isten áldjon!